UL IX No. 427
MARTIE 1935
10 LEI

Realitatea ILUSTRATA

BCU Cluj / Central University Library Cluj

VIAȚA UNEI REGINE
Spicuiri inedite din viața Reginei Maria a României

Ibn Saud, Napoleonul deșertului
Desvăluiri senzaționale asupra situației din Arabia

10.000 LEI PREMIU
oferă „Realitatea Ilustrată" perechei care va dansa cel mai bine noul dans „Continental".

(FOTO JULIETTA)

Actualităţi din ţară

FUNERALIILE LUI PAVEL BRĂTĂŞANU
Săptămâna trecută au avut loc în Capitală, funeraliile regretatului Pavel Brătăşanu. Fotografia noastră înfăţişează carul funebru - tras de şase boi - pe Calea Victoriei.

PROCESUL GENERALULUI DUMITRESCU
La cazarma Malmaison au început desbaterile senzaţionalului proces al generalului Dumitrescu.
Fotografiile noastre înfăţişează curtea de judecată şi alături acuzaţii. In mijloc, sprijinit de masă generalul Dumitrescu.

Ştiinţele oculte

se pot învăţa numai prin cărţile Profesorului C. Nicolau. Magnetismul şi Sugestiunea 380 lei, Hipnotismul 295, Spiritismul 285, Tarotul 300. Semnătura Astrală 250, Astrologia Cabalistică 300, Misterele Telepatiei 292, Esoterismul-Francmasonerie 130, Bagheta Magică 150, Banul Misterios-spiridusul 150, Descoperirea Comorilor 200, Magia şi Vrăjitoria 200, Fakirism-yogism 100, Ghicitul în Cafea şi Bobi 50, Bila Hipnotică simplă lei 125, Bila cu Fascinator 250, Planşeta spiritistă 500.
Numărul cărţilor disponibile fiind foarte mic grăbiţi-vă. Comenzile vor fi însoţite de cost. Nu se expediază ramburs. Adresaţi-vă: **PROFESOR C. NICOLAU**, Strada Caraiman, No. 8, (lângă Cimitirul Sfânta Vineri) BUCUREŞTI 2.

Greşeli cosmetice

Din toate slăbiciunile omeneşti neglijenţa este aceia care se răsbună în chipul cel mai crud. Dacă aţi neglijat îngrijirea obrazului Dvs. la timp, va fi foarte greu să-l refaceţi. Uneori toate sforţările vor fi zadarnice şi nimeni nu vă poate da vreun ajutor. Porunca care trebue să o ascultaţi este: fi curată! Indepărtează în fiecare seară— înainte de culcare — fardul şi pudra după faţă. Porii trebue să fie liberi. Pentru asta există numai un singur mijloc: loţiunea de faţă „Scherk." Obţineţi rezultate surprinzătoare—punctele negre, coşurile şi toate impurităţile dispar însă îngrijiţi-vă regulat.

LOGICĂ

Mai bine-i dai, oricât ar vrea,
Lui DRAGOMIR pe-o trufanda,
Decât să dai, bolnav şi trist,
Din munca ta la farmacist.

Gourmet

Masajul corpului
Masajul obrazului
Curs de gimnastică
Băi de parafină
INSTITUT DE INFRUMUSEŢARE
Manecură
Pedicură
Perfecţionarea elevelor
„PETER"
sub supraveghere medicală
STR. ANASTASE SIMU No. 4, ETAJUL III
TELEFON 4-0615

ERA NERVOASĂ ŞI SUPĂRĂCIOASĂ

Devenise imposibilă pentru cei din jurul ei

Kruschen a vindecat-o!

"Am 39 de ani", ne scrie o doamnă, "totuşi era un timp când m'am simţit ca de 100. Veşnic aveam o senzaţie de oboseală şi aceasta fără nici un motiv. Devenisem imposibilă pentru cei din jurul meu pentrucă eram nervoasă şi cu toane. Eram lipsită de energie şi până şi indatoririle casnice mi le indeplineam în silă. Trăiam retrasă şi mă simţeam atât de lipsită de energie şi atât de obosită, încât am început să gândesc că viaţa e o povară.
"Sunt doi ani de când m'am imbolnăvit de sciatică la şoldul stâng până jos. Doctorul mi-a spus că această stare bolnăvicioasă este cauzată de sistemul nervos. Am luat Kruschen şi am simţit o mare ameliorare. Acum mă simt alt om şi am început să cred că viaţa merită a fi trăită. Munca mi se pare mai uşoară şi sunt mult mai energică."— (D-na) M. G.
In 99 de cazuri dintr'o 100, nervozitatea se datoreşte sănătăţii zdruncinate. Gândurile negre provin de pe urma organismului nesănătos—rezultatul lenevirii organelor eliminatoare cari permit materiilor de prisos să se acumuleze şi să otrăvească sângele.
"Mica doză zilnică" de Kruschen pune capăt tuturor acestor turburări pentrucă organele încep să funcţioneze normal prin faptul că doza Kruschen le dă ajutorul zilnic de care au nevoie.
Sângele astfel purificat şi fortificat circulă prin întregul organism, dând fiecărui nerv o vitalitate nouă şi fiecărui organ al corpului puteri noui. Vă simţiţi mai sănătoşi şi mai fericiţi. Incepeţi să înţelegeţi dece numai omul sănătos se poate bucura cu adevărat de viaţă.
Sels Kruschen se vând în peste 120 de ţări diferite şi se pot obţine acum şi în România, la toate farmaciile şi drogheriile, cu preţul de 95 lei flaconul.

Pomi fructiferi

Arbori ptr. **străzi, şosele** şi **parcuri,**
brazi, trandafiri, pueţi de salcâm şi glădice,
VIŢE ALTOITE, etc., de calitate superioară,
furnizează: **PEPINIERELE ŞTIRBEY-BUFTEA**
Reprezentanta Generală în Bucureşti II, Str. Banului No. 2. - **Catalog gratis la cerere.**

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Prima fotografie [illegible] după ce a [illegible] fia o înfățișare [illegible] ani.

REGINA Maria

IN INTIMITATE

„Revue des deux Mondes" **publică un articol cu acest titlu, datorit talentatei scriitoare** Berthe Vulliemin. **Autoarea cunoaște bine țara românească și pe Suverana noastră și zugrăvește cu multă măestrie locurile și oamenii. Observațiunile sale și convorbirile, pe cari le-a avut cu Regina Maria, sunt deosebit de interesante. Deaceea — cu învoirea suveranei — publicăm aci în introducere, articolul d-nei Vulliemin.**

ÎN îngânarea dintre întuneric și lumină, care vestește răsăritul soarelui, priveliștea pare ireală, curgătoare, plină de vraje și de noapte. Apoi, colo, în depărtări, se ivește o geană strimtă, roșiatică, și în curând aceasta se tot mărește, ridicând tot mai sus, în văzduh, cerul care până aci era una cu pământul. Bolta se adâncește, uriașe, luminată de reflexe verzi și aurii.

Și deodată apare câmpia. Dela miază-noapte la miază-zi, dela răsărit la apus, pufoasă, vie, învăluită într'o ceață liliachie. Ea se întinde fără margini, până dincolo de zare.

Împerechiați la jug, boi mari, suri, cu coarnele rotunjite, trag de plugurile mici, pe cari îi mână din urmă, cu pas domol, neschimbat, țărani cu înfățișare serioasă, îmbrăcați în alb. Una lângă alta, brazdele se lungesc pe pământul gras, negru, și se depărtează la nesfârșit.

Trenul trece pe lângă un cătun: un vălmășag de tufișuri, de uluce cu pari ascuțiți, între cari casele albe cu acoperișuri ca niște căciuli uriașe, par o horă de ciuperci, crescute în timpul nopții. Doi porci negri se alungă într'o ogradă. Un cârd de gâște sboară greoi. Câini sburliți latră, arătându-și dinții de lup. În aer plutește o dâră de fum. Un copilaș desculț, numai în cămașe, face semne cu mânuța lui murdară. Ajungem la o trecere de nivel. Pe drumul șerpuit, cu hârtoape mai adânci ca brazdele ogorului, așteaptă șirul lung de care. Culcați în fân, cu fața spre cer, cărăușii dorm. Totuș, unii dintre ei, nemișcați alături de căruță, cu o mână trecută pe chimirul gros din piele cusută, se uită drept înainte, având în priviri vise nețărmurite. Trei femei chincite într'una dintre căruțe, râd sub broboadele lor negre.

Apoi, din nou pământul greu, lucios, gras, care-și întinde până la nesfârșit brazdele cu străluciri albăstrui.

E România...

De zece ori am regăsit câmpia ei: primăvara, când lanurile de grâu o îmbracă într'un covor de smaragd; vara când sub spicele coapte ea se învăluește ca o mare de aur curgător. Am văzut-o cotropită de noroaiele toamnei și deasemenea pe vremuri de uscăciune arzătoare, când sub copitele turmelor, pământul se înalță spre cer în nouri groși de praf. Și de fiece dată, am resimțit aceeași emoție de nespus pe care o produce îmbinarea noțiunilor de vecinicie și de nesfârșit.

Regele Ferdinand, ca prinț moștenitor, ținând în brațe pe prințul Carol, actualul Rege Carol al II-lea.

Regele Ferdinand și Regina Maria. — Regina Maria purtând o ie românească.

Românii au un cuvânt **„dor"**, în care ei cuprind acest amestec de nostalgie, de avânt, de poezie, de fatalism, de lâncezeală și de pasiune, care se înalță atât de covârșitor din pământul lor și care alcătuește adevărata climă morală a țării lor.

Poate că n'am fost pătrunsă cu adevărat de înțelesul acestui cuvânt, decât atunci când l-am auzit tălmăcit de către Regina Maria a României. Era scurtă vreme după războiu. Regele Ferdinand și Regina Maria veniseră să afle odihnă, pentru câteva zile, într'o mănăstire pierdută în munții Moldovei. România, care mai sângera din rănile proaspete, vibra totuși de nădejdi, înlăuntrul noilor ei hotare. **România Mare!** Frate unit cu frate, opera de eliberare însfârșit înfăptuită. Dar Regele purta îngrijorarea pe chipul său. Prevedea el oare luptele viitoare, desbinările politice, acuzațiile și intrigăriile? Ținând mâinile lui frumoase, sprijinite una de alta și odihnindu-le pe masă, după dejun, cu privirea cenușie fixată pe vârful degetelor lungi, dânsul asculta pe Regină. Din timp în timp zâmbia, încuviințând, sau adeverea cu o observație, câte-o frază a acesteia. Regina vorbea despra țară „țara mea", și în aceste două cuvinte dânsa punea o emoție, un entuziasm, mai semnificativ decât orice comentarii. Da, în această sufragerie improvizată — era un cerdac de sticlă, ținând de una din căsuțele mânăstirei — în jurul mesii de brad alb, mi-a fost dat să aud cuvintele cele mai frumoase, cele mai pătrunse de înțelegere și de dragoste, cari au fost vreodată pronunțate despre o țară și aceste cuvinte erau spuse de suveranii acestei țări, amândoi de origină străină, dar cari, prin chipul în care împărtiseră suferințele supușilor lor, prin jertfa și credința lor, căpătaseră cu vârf și îndesat dreptul de a spune **„țara mea"**.

Revăd pe Regină în acele momente, sub aureola părului ei de aur. În ochii săi, de un albastru mai întunecat decât al gențianelor, cari înstelează povârnișurile munților, treceau umbre și lumini, și uneori strălucia câte o lacrimă, când amintea de suferința tăcută și mândria soldaților răniți, sau pe moarte, la căpătâiul cărora stătuse. N'am aflat decât mai târziu, dela alții, rolul pe care l-a avut în timpul retragerii din 1917 și de epidemia de tifos exantematic, care a bântuit armata română, în cursul iernii următoare și prin care ea și-a câștigat, în rândurile tuturor soldaților, cel mai frumos și mai dulce nume, acela de „mamă Regină".

Atunci, într'un chip care-i este propriu, ea dădea ușor capul pe spate, și spre a-și ascunde emoția care o cuprindea: „nu trebue să te uiți spre trecut, decât spre a afla motive noui, de a te încrede în viitor — spunea dânsa cu vocea ei caldă. — Astăzi e nevoie de refacere, sunt atâtea de făcut în această țară. Dar dac'ați ști cât de frumoasă este această țară!".

Între acestea, în curtea înconjurătoare a mânăstirii și pe povârnișurile dimprejur, veniți aci din câmpie sau

Central University Library

din văi îndepărtate, țărani și munteni se adunau în hainele lor de sărbătoare. Veniau să vadă pe Regina lor, să-i spue toate necazurile și nevoile lor. Surâzători și atenți, Regele și Regina coborau printre dânșii. Mulțimea îi înconjura și pe chipurile brăzdate se vedea aceeași expresie de adorație intensă, mistică și de familiaritate respectuoasă, care apare pe fețele credincioșilor ortodoxi, când sunt gata să sărute icoana așezată în mijlocul lumânărilor aprinse.

Nici când n'am înțeles, până aci, ce legătură adâncă se poate stabili între suveranii unei țări, cu cei mai umili dintre supușii lor, acea legătură ce se datorește încrederii, devotamentului și dragostei reciproce: „sunt frumoși, sunt ai noștri, și îi iubim" — părea să spue mulțimea, în haine de sărbătoare. „Suntem gata să ne vărsăm sângele pentru ei. Ce putem să le dăm altceva? Dar și dânșii ne iubesc. Ne cunosc, ne ascultă și noi știm că ne vor da porumbul sau lâna, pe care am venit să le-o cerem".

De fapt, Regina avea un fel atât de simplu, atât de sincer de-a se interesa de toate, de-a asculta poveștile fiecăruia dintre ei, încât în mod firesc, ei își deschideau inimile, îi încredințau nădejdile și necazurile lor. Cu o vorbă, cu un zâmbet, ea îi încuraja, și adesea, când după un drum lung ajungeau înapoi acasă, găseau nevoile împlinite, dorințele lor satisfăcute. Regina Maria, care iubește poveștile cu zâne și le povestește minunat, preferă, când poate, să le trăiască aevea.

Dar ceeace m'a isbit mai mult în acest timp, când mai în fiece primăvară, Regele Ferdinand și Regina Maria, primeau, pe povârnișurile mânăstirii moldovenești, mulțimea pitorească a supușilor lor, e memoria Suveranei. Intr'adevăr, ea recunoștea pe fiecare, își amintia de cele ce-i spusese, știa că fratele lui Mihai murise în război, că fiul lui Matei dorea să fie învățător...

— „Ce vrei, mă înduioșează, și îi iubesc", îmi explica ea, surâzând.

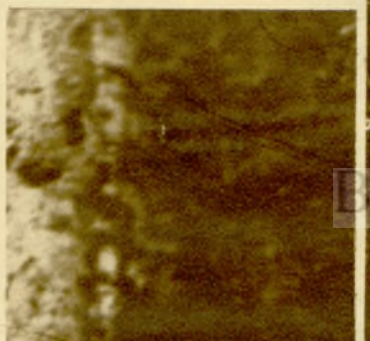

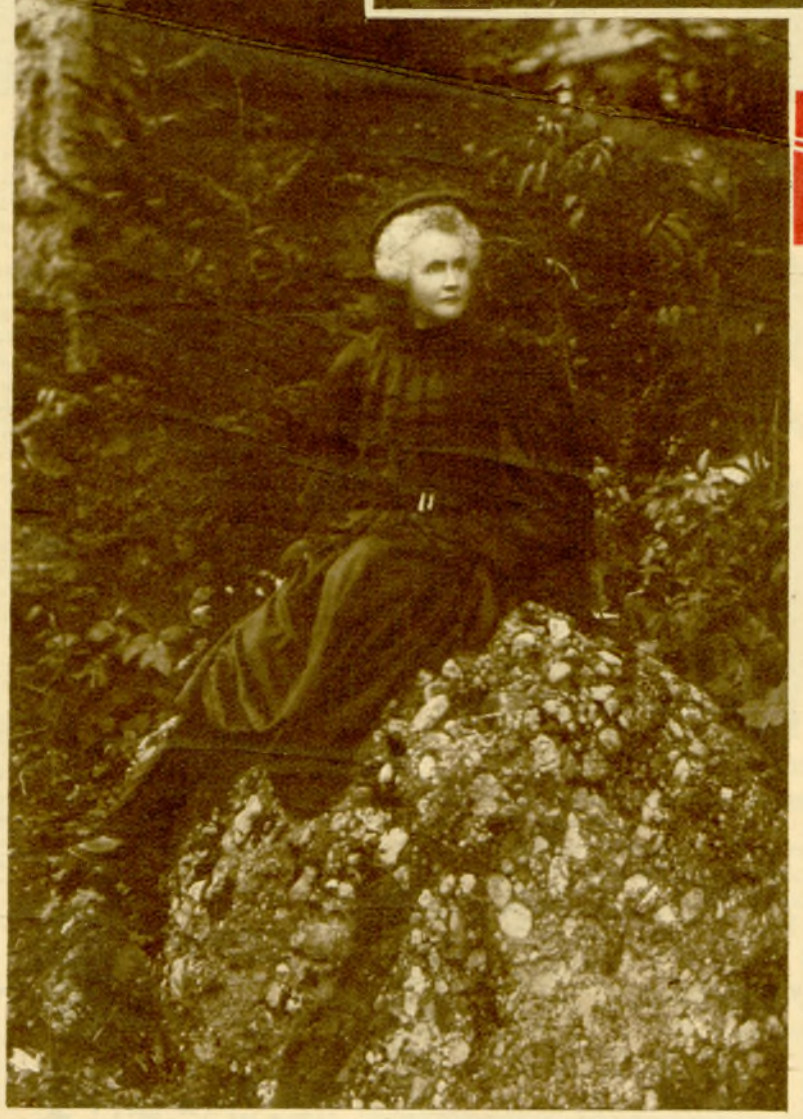

Regina Maria, ca principesă moștenitoare cu Prințul Carol și Prințul Nicolae la Sinaia.

Carmen Sylva în pădurea dela Sinaia.

MEMORIILE REGINEI

„M'am născut în Eastwell, în Kent, în 1875", scrie regina în prima pagină a memoriilor sale *).

Tatăl ei, Alfred, duce de Edinburgh și mai târziu, duce de Saxa-Coburg-Gotha, al doilea fiu al Reginei Victoria, se căsătorise, în 1873 cu Maria Alexandrovna, unica fiică a țarului Alexandru al II-lea al Rusiei.

In casa mare, cenușie, cu parcul său admirabil, cu pădurile, peluzele și orizontul său larg, tânăra princesă a petrecut o copilărie fericită și fără griji, în tovărășia fratelui ei mai mare și a celor trei surori mai mici. In 1887, ducele de Edinburgh, marinar de carieră, a fost numit comandant-șef al flotei britanice în Mediterană și s'a stabilit la La Valette, împreună cu familia sa. Timpul acesta de trei ani, petrecut la Malta, va rămânea, pentru Suverană, una dintre cele mai luminoase amintiri a vieții sale.

A urmat apoi Coburg și micul castel de Rosenau, orele lungi de studiu, timpul petrecut în Rusia și în Anglia. Insfârșit, la 10 Ianuarie 1893, tânăra prințesă s'a căsătorit cu Ferdinand de Hohenzollern, prințul moștenitor al României, nepotul Regelui Carol I și al Reginei Carmen Sylva și fiu al prințului Leopold, a cărui candidatură involuntară, la tronul Spaniei, a fost cunoscutul pretext nefericit al declarației de război din 1870. Dela 1893 până la moartea Regelui Carol I, în 1914, a urmat viața la curtea României, întreruptă de câteva călătorii în străinătate. In memoriile sale, Suverana ne povestește cu un pitoresc din care nu lipsește melancolia, primii ani petrecuți la București, constrângerea impusă de rigiditatea austeră a „unchiului", lipsa de confort a palatului prea pompos, contrastul cu viața liberă din Eastwell, din Malta și chiar din Coburg.

In 1894, prințesa moștenitoare naște primul copil, un fiu, actualul Rege Carol II-lea. Avea să mai aibe trei fete și doi băeți: pe principesa Elisabeta, măritată cu regele George al Greciei, pe principesa Maria, care în 1922, s'a căsătorit cu Regele Alexandru I al Jugoslaviei; pe prințul Nicolae, pe principesa Ileana, astăzi Arhiducesă Anton de Habsburg și pe micul prințipe Mircea, care a murit la începutul războiului.

Totuși, tânăra principesă moștenitoare a isbutit să se obicinuiască cu noua ei patrie. Cu multă satisfacție descoperă frumusețea țării, spiritul și farmecul locuitorilor. Ea începe să se intereseze de politică și prin operele sale sociale se apropie de poporul, căruia avea să-i dea mai târziu atâtea dovezi de devotament.

Intre acestea, în 1912 isbucnește războiul din Balcani și în Iunie 1913, România, unindu-se cu forțele aliate ale Grecilor și Sârbilor, își trimite trupele în Bulgaria. Armatele înaintau aproape fără obstacol, până sub zidurile Sofiei. Scopul acestei campanii era de-a asigura României alipirea teritoriilor, cari înconjoară Silistra, a căror posesie îi fusese recunoscută prin conferința dela St. Petersburg (Aprilie 1913). Dar în Iulie, o epidemie spăimântătoare de holeră isbucnește în rândurile armatei române și principesa moștenitoare, călcând poruncile regelui, trece Dunărea, pe un pod puțin sigur, și se duce să-și dea seama de lipsurile de care suferia serviciul sanitar, ca să poată lupta împotriva flagelului. Inapoiată la Sinaia, ea obține dela „unchiu" autorizația de-a organiza o tabără de ajutor. Indată se așterne pe lucru, ajutată de fiul său, prințul Carol, de surorile de caritate dela St. Vincennes de Paul și de câteva alte persoane devotate.

Popularitatea pe care și-a câștigat-o la acea epocă, prin devotamentul și curajul său, nu erau decât un răspuns legitim, față de sentimentul de milă care o îndemnase la această ispravă. Insă experiența aceasta, care pentru prima dată o aducea în contact direct cu poporul și îi deschidea ochii asupra calităților mari ale acestuia, trebuia — după cum spune ea însăși mai târziu — s'o lege de el pentru totdeauna. Legătura era pecetluită.

La sfârșitul lui 1913 și la începutul lui 1915, principesa moștenitoare face o călătorie în Germania, spre a asista la înmormântarea soacrei sale, principesa Leopold de Hohenzollern, și apoi rămâne o bucată de vreme în Rusia. După aceea, deodată, se produce atentatul dela Sarajevo: neliniștea, groaza, războiul. Ce avea să facă România, legată de tripla alianță printr'un tratat definitiv? La 3 August 1914, bătrânul rege Carol întrunește la Sinaia consiliul de coroană. Dar în acest ceas tragic, țara se desparte de dânsul și el rămâne singur, cu unul dintre miniștrii săi, spre a cere intrarea imediată a României în război, alături de puterile centrale. In ziua aceea se hotărăște păstrarea neutralității. Insă pe măsură ce evenimentele se desfășoară pe fronturile străine, tensiunea dinăuntrul țării devine mai gravă, partizanii aliaților mai numeroși, iar regele, unchiul împăratului Germaniei, simte cum autoritatea lui scade. Lucrurile au ajuns până acolo, încât s'a vorbit de abdicare. Prințul Ferdinand, și el un Hohenzollern, va urma oare politica unchiului său? Insă în noaptea de 9 Octombrie, bătrânul monarh, îndurerat și obosit, moare subit. Prințul Ferdinand și principesa Maria devin suveranii țării. La 27 August 1916, cedând însfârșit presiunii aliaților și unui curent puternic din interior, România, la rândul ei, ia armele împotriva imperiilor centrale.

Victoria finală a aliaților, în 1918, dă României Transilvania, Bucovina, Banatul și Basarabia. Visul unității naționale e realizat. „Aceasta nu înseamnă că și unitatea însăși e fapt împlinit. Opera de adaptare, de reconstrucție și de organizare care-a urmat, a fost uriașă. Regina Maria n'a încetat să ajute pe Regele Ferdinand în această operă impresionantă, care se complica prin luptele partidelor politice.

La 20 Iulie 1927, Regele Ferdinand moare și dânsul.

„In vreme ce totul înflorește în jurul meu, privesc cu deznădejde declinul progresiv al tovarășului meu de viață și toată dragostea mea, toată însuflețirea mea, nu-i pot reda sănătatea, care se șubrezește zi de zi tot mai mult, pe măsură ce boala ascunsă, care-l roade ca o fiară sălbatică, înaintează în trupul acesta sărman, pe care nu-l putem scăpa... e groaznic și tragic"... scrie în Mai, Regina Maria.

Micul prinț Mihai, fiul principelui moștenitor, care renunțase pe atunci la tron, a fost proclamat rege sub tutela unui consiliu de regență. Dar la 6 Iunie 1930, prințul Carol — răspunzând diferitelor solicitări — se înapoia în România și adunarea națională, întrunită de urgență, anula

*) „Povestea vieții mele", editura „Adeverul", vol. I și II, ed. IV, 1935.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Regina Maria ca principesă moştenitoare cu micul prinţ Mircea.

Castelul Reginei Maria de la Balcic.

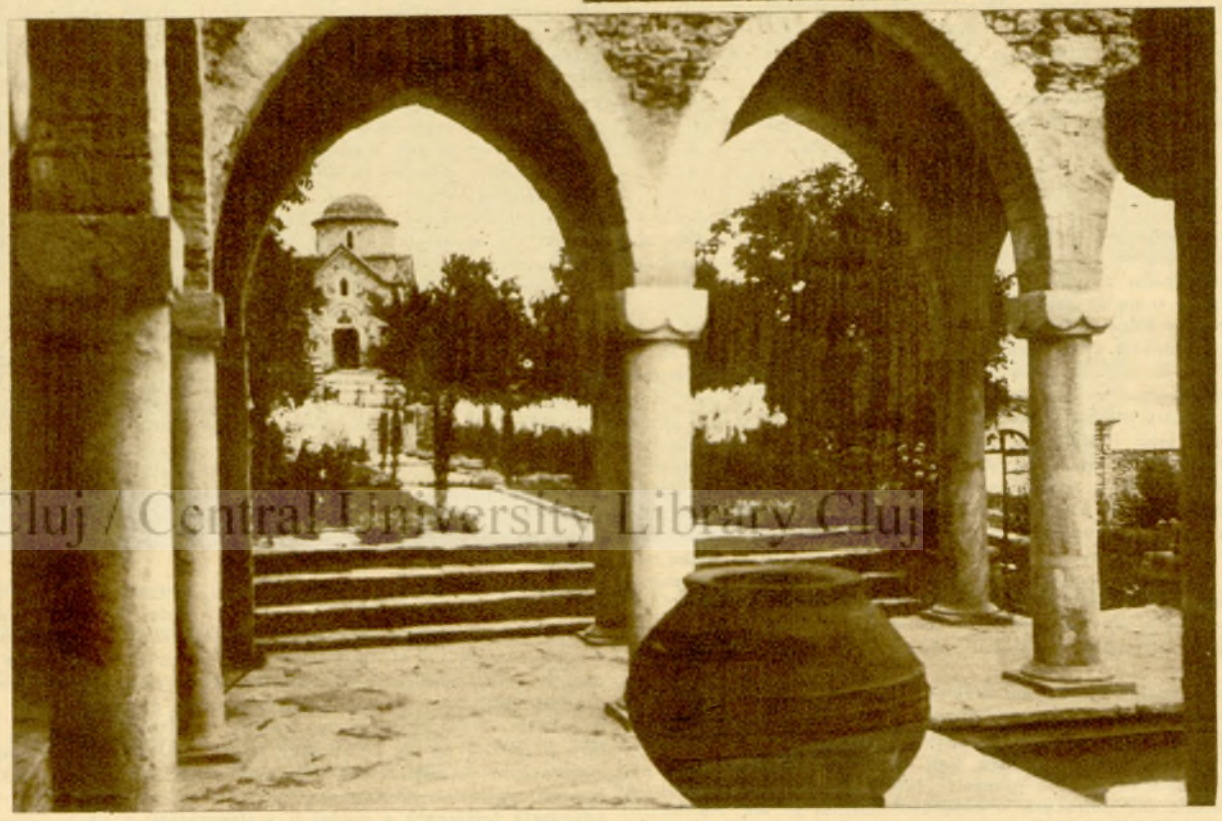

actul de renunţare, dela 4 Ianuarie 1926, proclamând pe prinţ Rege al României, sub numele de Carol II-lea, cu efect retroactiv, începând cu moartea tatălui său. Micul rege Mihai, considerat ca şi când n'a domnit nicicând, devenia prinţ moştenitor.

Dacă în mod oficial rolul Reginei Maria avea să ia sfârşit, odată cu dispariţia soţului său, acţiunea ei împăciuitoare şi binefăcătoare n'a încetat însă niciodată de-a manifesta, în ţara unde pasiunile politice sunt atât de puternice. Multe situaţii dificile au fost aplanate prin calmul şi curajul acestei femei de inimă.

SUFLET DE SUVERANĂ

Ceeace te isbeşte mai întâi, când întâmpini pentru prima dată pe Regina Maria, e frumuseţea ei. Înfăţişarea sa, căreia i se potriveşte atât de bine termenul de „înfăţişare de regină", statura ei înaltă, albeaţa de aripe a tenului ei, ovalul chipului ei, cu trăsături de-o puritate clasică, nasul mic aquilin, buzele bine desenate şi zâmbetul atât de sincer, atât de blând, ochii de-un albastru intens, deasupra cărora sunt trase sprincene minunate, fruntea descoperită, părul de un blond de aur, astăzi deabia încărunţit, dar mai ales expresia privirii, în care străluceşte inteligenţa, bunătatea, încordarea şi adesea bucuria, alcătuesc un tot de-o atracţie irezistibilă.

Dar pe lângă acestea — şi poate şi în oarecare măsură din cauza aceasta, ca şi când, instinctiv, ea ar trebui să ceară iertare de această superioritate fără voie, cât farmec, câtă graţie în felul de-a primi pe oameni, cât interes ştie să arate tuturor! Aci se vădeşte caracterul, intervin calităţile sufletului. Nenumărate sunt gesturile, de milă sau de dragoste, la cari am asistat; dar gesturi atât de spontane, atât de discret făcute, încât trec aproape neobservate şi totuşi câtă mărinimie, ce ghicire a sensibilităţii aproapelui, nu trădează!.

– Am privilegiul teribil de-a nu putea face abstracţie de ceilalţi, spunea ea odată. Uneori mi se întâmplă să văd dincolo de ceeace ei isbutesc să exprime, de-a resimţi nădejdile sau temerile lor, de-a împărtăşi durerea lor. Iată pentruce, în măsura în care pot face ceva pentru dânşii, încerc totdeauna s'o fac, chiar de n'ar fi decât spre a mă linişti pe mine însumi...

Cineva, din lipsă de dibăcie, sau poate din proastă educaţie, a comis o mare greşală. Ea a părut că nici n'a observat şi a păstrat faţă de acea persoană atitudinea de încredere binevoitoare, care-i este în fire. Şi cum cineva din jurul ei îşi arată mirarea:

– Avem cu toţii clipele noastre de slăbiciune, răspunse dânsa, cu zâmbetul ei luminos. Şi mi-e groază de-a da lecţii altora. Pentru ce aş sublinia ceeace e mai puţin frumos? Adesea acesta e mijlocul de-a face pe unii cu adevărat urâţi... şi pe noi împreună cu dânşii!

A urmat o discuţie. Nu toţi erau de aceeaşi părere.

– În ceeace mă priveşte, — reluă Regina — prefer să par că n'am înţeles, sau că n'am văzut. Poate că n'am dreptate, dar simt un fel de pudoare, pe care n'o pot stăpâni, de-a fi martoră la ruşinarea celorlalţi. Nu pot îndura încurcătura lor, nu pot asista la slăbiciunea lor, la minciunile lor, nu pot îngădui lipsa lor de demnitate. Poate pentrucă doresc ca toţi să fie frumoşi... pentrucă ştiu că pot să fie atât de frumoşi.

Apoi pe buzele ei apăru un zâmbet, în care se ascundea o nuanţă de melancolie.

– Da, pot să fie atât de frumoşi, repetă dânsa. Dar uneori e atât de greu să înţeleagă asta, să afle aceasta, sau să rămâie frumoşi! Totuş, — este oare un defect? — nu pot să mă împiedic de-a vedea pe oameni prin frumuseţea lor, şi — cu un râs foarte firesc — îmi închipui totdeauna că şi ei fac la fel cu mine!

Deşi adânc feminină, Regina Maria are două trăsături de caracter, pe cari rar le-am văzut desvoltate, în aşa măsură la o femee. Primul e curajul ei, spre a nu spune îndrăzneala ei, în faţa pericolului. Subliniez curaj, căci nu există inconştienţă într'însa, ci noţiunea netedă, aprecierea aproape totdeauna exactă a primejdiei pe care o încearcă. Da, acest avânt, această admirabilă vitalitate, care o mână în viaţă, o duc şi o silesc să se măsoare cu pericolul, uneori chiar să-l provoace. Aceasta devine un joc, ca şi acela de-a stăpâni şi de-a îngenunchia un cal. Gustul acesta pentru primejdie, fără restricţie, fără a pregăti posibilitatea vre-unei retrageri, săritura aceasta în prăpastie, cu ochii larg deschişi, alegând mai dinainte punctul de sosire... Şi dacă nu nimereşte? Ei bine, ea recunoaşte pur şi simplu, fără să încerce să se ascundă în adăposturile de altminteri atât de uşor de găsit:

— N'am avut dreptate — s'au — m'am înşelat, spune dânsa, fără falsă modestie. De bună seamă, aş fi trebuit să ştiu, am ales alb şi ar fi trebuit să aleg negru... sau poate să nu joc deloc!

Loialitatea ei deplină, înnăscută, nu i-a îngăduit niciodată vreun compromis, oricât de scump ar fi trebuit să plătească apoi aceasta. A trăi în pericol, adică a trăi fără restricţiuni, a fi gata să primească toate riscurile vieţii, să se măsoare cu ele, dacă e nevoie, să plătească fără şovăire, aceasta a fost poate cea mai mare ispitire a acestei firi fundamental sănătoasă şi generoasă.

A doua trăsătură de caracter, la care făceam aluzie, e simţul acela de **„fair-play"**, atât de caracteristic anglo-saxon. Simţul acesta e alcătuit, înainte de toate, din loialitate şi din respect. Loialitate în alegerea şi folosinţa armelor, respect al adversarului şi de îndată ce lupta e sfârşită, chiar dac'a fost crâncenă, de a-i întinde mâna, fără mânie ascunsă, chiar dacă n'a fost învingătoare.

O altă trăsătură de caracter a Reginei Maria, corolar a celor ce preced, dar pe care aş voi o clipă s'o izolez, este instinctul ei de dreptate, nevoia aceea adâncă pe care o are, de-a face dreptate celorlalţi, de-a avea o singură măsură în aprecierile şi hotărîrile sale, la fel pentru toţi, atât pentru acei dela cari a avut poate de îndurat multe, cât şi pentru cei cari-i sunt cei mai dragi.

Această obiectivitate e cu deosebire isbitoare la o fire atât de bogată, atât de exuberantă. Ea vădeşte o viaţă interioară vecinic trează, cercetarea atentă, dincolo de relativitatea aprecierilor şi sentimentelor omeneşti, pe planul spiritual al valorilor absolute. Adânc credincioasă, dar într'o religie zâmbitoare şi limpede, Regina Maria îşi trăeşte cu adevărat crezul, îşi potriveşte actele şi judecăţile după convingerile ei.

— În sacrificiu n'au ce căuta lacrimile, ci bucuria, spune dânsa. Nu sugrumarea ci exaltarea forţelor frumoase, cari ne-au fost date, nu spre a arunca umbră, ci spre a răspândi lumină.

— Închipuiţi-vă — îmi mărturisea una dintre prietenele ei, — că Majestatea Sa, care pretinde că-i e extrem de greu să memorizeze un lucru oricât de mic, mai ales un discurs oficial, poate recita Evangheliile. Bineînţeles, în Sf. Scriptură a găsit Ea această putere şi această seninătate care uneori mă uimesc.

REGINA VORBEŞTE DESPRE ALEXANDRU I

Această înălţare spirituală a Reginei Maria, acest soi de stăpânire deplină, la care a parvenit, mi-a apărut mai evidentă a doua zi după moarte Regelui Alexandru. La Belgrad, în budoir, în palatul dela D e d i n i e, regina e înveştmântată în doliu. Totuşi ea poartă şiragul de mărgele, fără de care nici nu ţi-o poţi închipui. În jurul ei flori, un vălmăşag de flori, ca totdeauna. În depărtare, prin fereastra mare, grădinile palatului şi dincolo oe linia depărtată a colinelor, cari dispar într'o zare albăstrie. Şi iarăşi, ca totdeauna, mă isbeşte frumuseţea aceştei femei, chipul în care ţine capul, privirea, majestatea care se răspândeşte în jurul ei şi pe care nimic n'ar putea-o defini. Şi totuşi o simţi atât de adânc omenească Ochii ei au vărsat lacrămile celei mai adânci dureri, dar fruntea i-a rămas netedă, soclu poleit, pe care odihneşte coroana grea a destinului.

Îmi vorbeşte despre rege, de acest ginere iubit, de acest prieten atât de credincios; dar în vocea ei deabia de poţi percepe tremurul. Numai paloarea feţei trădează e-

Marea ducesă Maria, mama Reginei Maria cu cele trei fiice ale ei.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

moția, în vreme ce în privirea ei, trece uneori o expresie de tristețe nespusă.

— Da, ne înțelegeam, spune dânsa, schițând un zâmbet, și el era un creator, atât de avid de viață, de frumusețe! E adevărat, nu întotdeauna prea comod, pentrucă era întreg și bărbat adevărat; un caracter perfect, pătruns până'n măduvă de demnitatea regală, de datoria și responsabilitatea sa. Îl numiam „soldatul viteaz"... Și cu toate astea, atât de bun, atât de iubitor; plin de atenție și de duioșie! Viața nu-i aparținea, o dăduse mai de mult țării sale. Nici când nu se gândia la sine... Totdeauna la lucru, totdeauna în frunte. Și cu toate acestea, cât era de legat de căminul său!...

Regina aruncă o privire în jurul ei și zâmbește blând.

— Îmi amintesc când sa hotărît să părăsească palatul mare și trist și să clădească acest cămin. Se bucura ca un copil. Dar era nedumerit asupra formei pe care trebuia s'o dea și mi-a cerut mie sfatul. La seama, i-am spus, dacă vei întreba pe fiecare, vei ajunge să construești cel puțin un mare Trianon, dacă nu chiar o copie după Luxemburg! Ceeace-ți trebue aici este o casă în stilul țării. Și asta a și făcut...

Regina zâmbește din nou, dar ochii îi sunt înnourați de lacrimi.

— Casa aceasta îi era scumpă... Da, lovitura a fost prea grea. Între toți, dânsul era acela care merita mai puțin să fie lovit, omul viu, creatorul, acela pe care toți îl iubeau și-l respectau... Soția lui, biata mititică, cât a fost de admirabilă! Sunt mândră de ea. În locul serbărilor și al triumfului pe care trebuia să-l găsească, o aștepta moartea soțului său, acest om pe care-l adora. N'a plâns. Nu, n'a plâns. Uneori totuși un lucru de nimic îi aduce deodată lacrimile în ochi. Își încleștează atunci dinții... **Noblesse oblige!** Trebue să fii la înălțimea idealului pe care-l reprezinți.

Regina tace un timp lung, adâncită în gândurile sale. Mașinalicește, degetele ei urmăresc un lucru croșetat, de mătase verde.

— Aș voi să ajung la o deplină **„Selbstüberwindung" *)** spune dânsa în cele din urmă, ca și când ar rezuma gândurile tăcerii. Dar e o cucerire dintre cele mai grele. Socot totuș c'am învățat multe... Vine o vârstă, când participi mai puțin la frământări, dar și când suferi mai puțin... Te surprinde un soiu de liniște, de obiectivitate...

Și ghicind gândul pe care nu îndrăzniam să-l exprim.

— Liniștește-te, a adăugat dânsa zâmbind, îmi mai rămân încă unele iluzii, și poate că sunt cele mai frumoase..-

IN TIMPUL MARELUI RĂSBOI

Una din paginile cele mai bogate și cele mai de seamă din viața intimă a Reginei Maria, e fără îndoială aceea în care sunt săpate numele copiilor săi. Dar această pagină alcătuește patrimoniul lor particular, și nu se cuvine ca noi s'o deslușim.

Acțiunea politică a Reginei Maria a pătruns în istorie, în clipa în care România s'a asvârlit și ea în războiu, alături de aliați. Oricât ar fi voit să rămâe pe planul al doilea, rolul Suveranei în acest moment a fost covârșitor. Într'adevăr, dânsa mai mult decât oricare altul, a creeat atmosfera morală, datorită căreia țara ei a ieșit, în cele din urmă, învingătoare, din grozava încercare. În iadul dela Iași, după invazia dușmană și după ocuparea Bucureștilor, în timpul celei mai aspre ierni, când totul lipsia, cărbuni, alimente, medicamente, când epidemia de tifos bântuia cu furie, când defecțiunea rusească deschidea poarta celui mai negru pesimism, revoltelor și desnădejdei, lângă dânsa veniau toți să se oțelească. Primitoare față de toți, împrăștiând încrederea și curajul, dânsa știa să însuflețească forțele șovăitoare, să redea speranța celor desnădăjduiți, să mângâie, să potolească. Dela primul ministru, până la ultimul soldat, pentru fiecare avea o vorbă bună.

— Cu adevărat nu știu de unde-am luat atâta putere, spunea nu de mult Regina. Poate că era aproape o nevoie animalică de a scăpa de propria-mi durere. Ultimul meu copil, micul Mircea, tocmai murise. Bucureștii erau luați. Lipsiți de toate, ne aflam în imposibilitate de-a ușura groaznica suferință a soldaților noștri... Vai! Acele zile petrecute la căpătâile morților și ale muribunzilor, fără nădejde de scăpare, în mirosul desgustător de puroi și de cangrenă! Să nu poți face nimic de cât să zâmbești, să ții o mână, care îngheață, să asculți o răsuflare ce se stinge, să închizi pleoape pe ochi cari nu te mai văd... Și totuși, se pare— Regina Jugoslaviei mi-o amintia mai zilele trecute — că mai găsiam tăria de-a scrie povești cu zâne: copiii mei nu mai aveau cărți, și-mi era cu neputință să li le procur. În fiece seară, după masa noastră sărăcăcioasă, le citiam aceste povestiri. Era o sărbătoare, un soiu de evadare din visul rău, în care trăiam. Și Regele venia să asiste. „Așteptam clipa aceasta ca singurul punct luminos al zilei, mi-a mărturisit mai târziu, și n'aș fi voit s'o pierd pentru nimic în lume!"

REGINA MARIA SCRIITOARE

Opera literară a Reginei Maria merita o cercetare mai îndelungată decât o poate îngădui cadrul acestui articol. Fiind de inspirație pur romantică, cele mai adesea ea se desfășoară într'o lume de acțiune, unde alegoria și realitatea se amestecă, cu o frăgezime plină de originalitate și de fantazie.

Dar în aceste povești cu zâne, în aceste legende, în aceste romane — unde pitorescul și poezia sunt nuanțate adesea de humor — se regăsește totdeauna vocea gravă a vieții, a vieții profunde și chibzuite, la ale cărei legi fiecare trebue să se supuie. *) Poate că această lege nu-i aceeași pentru toți, dar cu cât mai sus vor fi așezați femeea sau bărbatul, cu atât mai aspră va fi legea. „Ți s'a dat mult, în schimb ți se va cere mult".

Totuși, Regina Maria nu s'a mărginit la ficțiuni. Unele dintre operele sale, dedicate mai mult țării ei, conțin cele mai frumoase pagini pe cari România i le-a inspirat. *) Puțini autori au avut într'atât arta de-a evoca sufletul, peisagiul și atmosfera pământului românesc. De origină străină, Regina Maria era oare mai îndreptățită să-i poată descoperi frumusețile? Poate. Dar, cu siguranță, că de n'ar fi iubit acest pământ atât de mult, n'ar fi fost în stare să găsească anumite accente pe cari le-a avut, spre a-l cânta.

Dacă mă mărginesc să menționez numai „Memoriile Reginei", a căror traducere în franceză nu poate întârzia, e că vreau să las cititorului întreaga plăcere de-a retrăi alături de autoare, acele amintiri limpezi ale copilăriei, acea adolescență nepăsătoare și aprinsă, însfârșit adaptarea ei lentă și adesea dureroasă, la rolul și la responsabilitățile de Suverană. Această operă plină de viață, de amănunte pitorești, de portrete și de siluete nepieritoare nu se poate să nu prindă în mreje pe toți acei cari își amintesc, pe toți acei cari odată au iubit și ei viața, și au avut încredere în frumusețe.

LOCUINȚE REGALE

Da, Regina Maria înainte de toate e o artistă. O mare artistă, în tot ce acest termen are mai nobil. Sentimentul, gustul și căutarea frumuseții îi sunt specifice, dar a frumuseții adevărate, profunde, fără amestec și fără prefăcătorie.

— O operă trădează totdeauna calitatea aceluia care-a creat-o, spunea dânsa într'o zi.

Adesea mi s'a întâmplat să mă gândesc la aceste cuvinte, străbătând locuințele Suveranei. Cele mai mici amănunte, alegerea obiectelor obicinuite, forma și aranjamentul mobilelor, sunt perfecta expresie a calității acestei femei, traducerea în culoare și în materie a acestui instinct sigur al frumuseții, pe care ea îl poartă într'însa.

— N'am dispus niciodată de atâtea mijloace ca să pot realiza lucruri foarte mari, mărturisia dânsa, nu de mult, vorbind despre aceste locuințe. Pentru ceeace-am făcut, mi-au trebuit treizeci de ani, ca să construesc centimetru după centimetru. Dar câtă bucurie la fiece progres nou! Nu, hotărît lucru, nu sunt o blazată Mă interesează atâtea lucruri, mă încântă și mă captivează! Am fost acuzată că joc comedie. Pentruce? Oare nu poți resimți o plăcere la fel de intensă, chiar dacă e de un soiu diferit, călărind pe un cal frumos, citind o frază de Nietzsche, sau mâncând o prăjitură? — și apoi cu un râs sglobiu: — ce vreți, iubesc viața cu pasiune, în toate manifestările sale. Cu o condiție bineînțeles, ca să fie sincere sau inspirate din dorința perfecțiunii... Sunt oare în așa măsură diferită de alții, încât să fi fost uneori atât de rău înțeleasă?

— Fără îndoială, Majestatea Voastră are o fire mai bogată.... Regina are un zâmbet visător, în care străbate totuși o nuanță de humor.

— Poate, răspunde ea. Dar am mai ales impresia că cei mai mulți oameni prea se iau în serios. Nu eu sunt bogată, viața e bogată. Numai iată, spre a putea percepe toate nuanțele sale, spre a putea primi bucuriile nenumărate pe cari ți le aduce, spre a descoperi partea de frumusețe care se găsește în fiece lucru, oricât de fără valoare în aparență, trebue puțină suplețe, o oarecare uitare de sine și de rolul pe care-l ai... Atunci ea devine cu adevărat cea mai minunată comoară.

Locuințele reginei par într'adevăr cadrele cele mai potrivite, spre a pune în valoare câteva părți din această „minunată comoară... Împrăștiate în cele mai frumoase ținuturi ale țării, sunt mai mult decât palate, sunt căminuri, în cari palpită un suflet artistic și primitor. Bran, Sinaia. Balcic...

Cocoțat ca un cuib de vulturi în vârful unei stânci prăpăstioase, din mijlocul Carpaților, Bran e un vechi castel feudal. De o parte stăpânește un podiș întins, pe care pasc cirezile de bivoli negri și care e mărginit, în depărtare, de îngrămădirile mărunte ale munților din Transilvania. De cealaltă latură, el se înalță deasupra prăpăstii sălbatece, în care bubuie năvalnic un șuvoi de apă rece ca gheața. Brazii se cațără pe stâncă, alcătuind trepte tot mai rare și părând că vor să se urce la cer. Înlăuntrul zidului împrejmuitor, gros de câțiva metri, cu meterezuri, cu turnul înalt, cu turelele acoperite cu olane roșii, cu curtea lui interioară, e o adevărată fortăreață a visului și a singurătății.

Ziduri albe, uși ghintuite de stejar lustruit, scări repezi cari se adâncesc în umbra albastră a arcadelor, altare mici unde, dinapoia grilajurilor, scânteiază aurul înnegrit al vechilor icoane, ravane pictate, galerii circulare, împodobite cu covoare vechi, în cari femeile localnice au țesut fără dibăcie, dar cu un gust minunat, pe eroii legendelor lor, sau cele mai frumoase flori din grădinile lor. Și sus de tot, odaia aceea, mai mare decât celelalte, cu ferestre boltite, pe unde se poate vedea întregul orizont: covoare grele, mobile adânci, culori calde și blânde, și lângă unul din pereți, pianul cu coadă, unde sufletul marilor maeștri a cântat deseori, sub degetele de vrăjitor ale lui Enescu. Apoi, colo jos, departe, la picioarele stâncii repezi, în jurul lacului mic, în care se oglindește castelul, feeria de flori. Mii de feluri de flori, dar mai ales dalii, înghesuite una într'alta, de toate formele, de toata culorile: unele imateriale ca fulgii, altele pe cari le-ai socoti pictate pe pânză, iar altele pompoase și de modă veche, ca buchetele bunicelor noastre. Dar iată una mai frumoasă decât celelalte; petalele sale purpurii atât de întunecate încât par aproape negre, alcătuesc o stea perfectă, iar în adâncul foilor catifelate, staminele se odihnesc ca o coroană de aur. Poarta numele Suveranei. „Relațiile reginei cu daliile ei, deta Bran, sunt dintre cele mai intime, — îmi spunea o prietenă a ei. Ele sunt într'adevăr sentimentale... Am observat-o; le cunoaște pe toate și face fiecăreia, individual, vizite zilnice!"

Pe povârnișurile verzi ale munților din Sinaia, la gura pădurii seculare, în vălmășagul de trandafiri, de delfinium și de crini, se înalță Pelișorul, o clădire albă, în încrucișările de bârne de culoare cafenie, străjuită de un turn ascuțit, cu acoperișul de ardezie. Înăuntru, aceeași atmosferă atât de specifică locurilor unde se adăpostește regina. Amănuntele dispar, sala mare cu covorul de un albastru cald, scara monumentală, lemnăria întunecată, marmorele sculptate, după moda românească, atât de apropiată de acea din Bizanț, tronurile joase, Damascurile catifelate se cufundă într'o impresie unică de armonie vie și intimă. „A fost odată o prințesă cu chip luminos, care trăia într'un palat minunat, pierdut în mijlocul munților sălbatici..."

O primă stea apare pe cerul verde încadrat în arcada albă a ferestrelor. Regina zâmbește și se pleacă spre tufa de trandafiri, care se înalță lângă ea... E oare o poveste cu zâne?

Dar iată Balcicul, la țărmul Mării Negre. Astăzi de culoare cenușiu-verzuie, crestat cu argint. Un mic orășel musulman. În împrejmuirea sa de parapete albe, localitatea aceasta își prezintă casele pestrițe, așezate în etaje; acoperișuri drepte acoperite de olane rotunde, curți interioare, câini fără stăpân, bolți întunecate, ulițe cari aleargă într'o cascadă de prundiș, mirosuri tari de mirodenii, de untdelemn și de ardei, femei acoperite cu văluri, în șalvari, strânși la glezne, cu picioarele goale și capul purtând ulciorul de pământ ars. Mai la o parte, albă într'o oază de verdeață, casa mică a Reginei, la umbra unui minaret. Fire crescută din povârniș. Parterre-ul și fiecare din cele două etaje, alcătuite câte o singură odaie, răspund deadreptul pe una din terasele înflorite, în care par că și-au găsit locul ca într'o cadră de preț. Jos, două odăi, despărțite de valuri numai de parapetul din peatră cenușie. Deasupra, sala de mâncare, albă și albastră, cu o masă lungă de lemn negru, lustruit, în care se reflectă argintăria veche, cizelată. Însfârșit, mai sus, înconjurată de galeria cu streșină, apartamentele Reginei, în cari albul, verdele deschis și aurul își amestecă reflexele jucăușe, aduse din golful larg al mării.

Terasele se suprapun pe tot lungul parapetului, unele înguste cât o cărăruie, mărginite de-o îngrămădire de stânjenei sălbatici sau de garoafe; altele largi ca un bulevard, pe care șerpuiește printre pietre un pârâu de apă vie; pergole albe, coloane răsucite, pe cari agață trandafiri, bazine străvezii, în care se oglindesc petunii liliachii, dar mai ales aleea de crini, unde florile regale cresc atât de numeroase, că n'o poți străbate fără să amețești... Balcic nu se poate povesti, trebue să-l respiri, să-l trăești, în lumina schimbătoare a zărilor marine.

Aci, în acest decor atât de drag inimei ei, o vom părăsi pe Suverană. Totuși, înainte de-a o părăsi aș vrea să evoc o ultimă viziune. E primăvara; soarele care deabia a răsărit a aruncat o dâră lungă de lumină pe mare. Atmosfera plină încă de parfumul nopții, are un gust de sare și de cimbru. Deodată, pe creasta din vârful parapetului, apare o siluetă. E o femee călare pe un cal care aleargă în galop. Pe decorul cerului, mișcările i se potrivesc atât de perfect cu ritmul animalului, că pare a nu alcătui decât un singur trup cu el. Câtva timp aleargă dealungul parapetului, apoi se oprește. Dreaptă în șea, privește zarea întreagă. Soarele își joacă razele pe podoaba de aur a uniformei sale. Dar iată că dinapoia ei sosește în goană, un regiment întreg de cavalerie. Ea strânge atunci frânele; calul se cabrează; pe jumătate întoarsă în șea, ea face cu mâna un semn prietenesc celor cari se apropie, apoi, cu o lovitură de pinten, întoarce calul și o pornește într'un galop nebun. O clipă trupa șovăie. La rândul ei apoi ea se întoarce și-și reia goana, urmărind pe amazoana îndrăzneață care a și dispărut în depărtare. Și curând nu mai rămâne pe creasta parapetului, decât un nour de praf, care se așterne domol.

E cursa de primăvară a lui 4 Roșiori. Regina Maria, colonel al regimentului, se încredințează astfel, de două ori pe an, de puterea de rezistență a soldaților. Unii dintre ei mi-au mărturisit că erau nevoiți să se antreneze în tot cursul anului, ca să fie în stare să urmeze pe vajnica Suverană! Îndrăzneață, neobosită, cu capul sus, cu privirea limpede, Regina Maria este cu adevărat o minunată lecție de viață.

BERTHE VULLIEMIN
Trad. de Nic. Constantin

*) Selbstüberwindung — a se învinge pe sine. Regina Maria se exprimă cu o egală perfecțiune, în franceză, în engleză, în germană sau în română, dar i se întâmplă uneori să împrumute dintr'o limbă străină, aceleia pe care o vorbește, în momentul de față, cuvântul sau expresia care i se pare că redă mai exact gândul ei.

*) Pansey, Pansey peeps again, Legenda Muntelui Athos, Hoții de lumină, Kildine, The Voice on the Mountain, Crowned Queens, The Dreamer of Dreams, The Lily of Life, Why? Ilderim, Visions, A take of Unrest. A. Story of Love, etc.

*) Poporului meu, Dela sufletul meu la al său, Țara mea, Păpușa magică.

....fie blondă sau brună în general, un singur lucru contează: Un șir de dinți albi și îngrijiți pentru a da o înfățișare plăcută. Curățați deci dinții Dv., de două ori pe zi, cu Pasta de dinți Nivea, fabricată cu cele mai superioare substanțe prime. Astfel veți avea o respirație curată, senzația unei plăcute inviorări și garanția unor dinți frumoși și sănătoși. Judecați și Dv.! Cu o astfel de calitate de pastă trebue să fiți satisfăcuți
Beiersdorf & Co. S. A. R., Brașov

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Puteți câștiga 10.000 de lei. — (Amănuntele concursului la pagina 24)

DĂM mai jos figurile principale ale noului dans „Continental" lansat de studiourile americane R. K. O. după „Carioca" și „Cucaracha". In suplimentul „De toate pentru toți" se găsește și melodia dansului. O orientare bună se poate avea și din fotografia pe care o publicăm în această pagină.

CONTINENTAL este o sinteză a dansurilor depe toate continentele. Are faze de majestuoasă grație ca într'un menuet, pentru a deveni apoi rând pe rând, languros ca un tangou, și însfârșit accelerat și nebunatec ca rumba și fox-trot-ul. Se execută pe o arie de fox-trot în 4-4 timpi, fazele și ritmul variând cu tempo-ul muzicei.

PRIMA FIGURĂ, sărutul mâinii se face în opt timpi. Cavalerul face un pas spre dansatoare iar aceasta se apropie într'un pas de trei, întinzând mâna. El se pleacă și i-o sărută ritmic în patru timpi, după care ia poziția pentru mișcarea următoare.

FIGURA A DOUA este executată în douăzecișipatru de timpi. Pentru mișcarea aceasta perechea va avea să aleagă între o rotire în ritm de fox-trot sau câțiva pași tot de fox-trot: patru înainte, patru înapoi iar patru înainte și alți patru înapoi.

Dacă pentru figura a doua se preferă rotirea, se va face uz de valsul obicinuit într'un tempo accelerat de 4-4. Domnul se întoarce spre dreapta și descrie un cerc complet executând fiecare jumătate de piruetă în doi timpi.

Dacă vreți, puteți executa și pașii de fox-trot și piruetele.

In această figură dansatoarea trebue să-și priviască partenerul având aerul că studiază posibilitățile unei viitoare aventuri, apoi își pleacă capul spre umărul lui.

FIGURA A TREIA semnalizează bucuria întâlnirei. Perechea se separă așezându-se față în față; execută o triplă bătaie din picior și pași laterali dela dreapta la stânga și înapoi în șasesprezece timpi sau patru măsuri.

Dansatorul bate în podea cu câlcâiul drept și apoi de două ori, cu vârful piciorului stâng — odată ca și cum ar face un pas înainte și apoi ca și cum ar face un pas înapoi. Aceasta se execută într'un singur timp.

La al doilea timp al măsurei, dansatorul duce piciorul stâng înapoi și-l pune în dreapta piciorului drept. La al treilea timp, el stă pe piciorul stâng în vreme ce face un pas lateral cu dreptul. La al patrulea timp, el încrucișează piciorul stâng pe dinaintea celui drept.

După aceasta, în primul timp al măsurii a doua partenerul ridică piciorul stâng, spre a lovi cu călcâiul în podele. La al doilea timp, piciorul se află lângă cel drept. La al treilea timp, piciorul drept avansează și călcâiul lovește podeaua iar la al patrulea, revine la loc.

Dar pentru realizarea ritmului, fiecare din aceste manevre trebue executată exact în tact. Dansatoarea face aceleași mișcări începând cu același picior așa că ea trece spre dreapta în vreme ce el evoluează spre stânga.

FIGURA A PATRA. După cum vedeți în ilustrația de față, perechea execută o serie de patru rotiri ritmice. Melodia este un fox-trot în 4-4 timpi. Fiecare rotire se face în patru timpi, doi de câte fiecare jumătate de întorsătură. Dansatorul se întoarce natural spre dreapta și piruetele se fac pe un picior, pe când celălalt e ținut în sus și în afară. Când dau elan rotirei, picioarele izbesc podeaua.

FIGURA A CINCIA. După cum puteți vedea și dvs. dansatorul nu are mare lucru de făcut în această figură. El se mărginește doar la a ține mâna fetei deasupra capului său în vreme ce ea se rotește veselă în jurul lui. Mișcarea se face în acelaș tact ca și celelalte figuri.

In primul timp piciorul drept înaintează și e pus pe vârf. Piciorul stâng este apoi ridicat, dansatoarea sare înapoi cu dreptul în vreme ce stângul este înaintat și lăsat pe vârf iar la al doilea timp, ambele picioare lovesc podeaua!

In timpii trei și patru se repetă aceeași mișcare, ce se continuă în patru tacturi de muzică sau în șaisprezece bătăi. Dansatoarea trebue să-și completeze cercul în cele șaisprezece bătăi și trebue deci să aibe grija a face progresul necesar cu fiecare săritură.

FIGURA A ȘASEA are două faze. In figura a cincia perechea rămăsese despărțită; situația se păstrează. Dansatorul sare pe vârful piciorului drept în primul și al doilea timp al măsurii. Simultan piciorul stâng este ridicat și asvârlit înapoi și la dreapta. în primul timp iar la al doilea este lăsat jos.

Procedeul se repetă în timpul al treilea și al patrulea, cu excepția numai că săritura se face de data aceasta pe vârful piciorului stâng și cel drept este ridicat.

Mișcările dansatoarei sunt identice cu ale partenerului numai că ea începe cu piciorul stâng.

In faza a doua dansatorii descriu cercuri mici în pași mărunți. Mișcarea aceasta se face în opt timpi. Ei nu se încrucișează cercurile sunt absolut independente, și se fac în acei pași de fox-trot ce se numesc „low-down walk" pentrucă umerii sunt scuturați în sus și în jos în ritmul muzicei.

ULTIMA FIGURĂ. Perechia revine față în față pentru o serie de piruete de vals în tempo de fox-trot, așa cum am descris în **figura a douu.**

Rotirea se continuă în doisprezece timpi. Apoi rămânând inlănțuită, perechea face un pas în primul timp al celei de a patra măsuri, pașii se continuă in al doilea și al treilea timp. In al patrulea timp, dansatorul îndoaie genunchii pe care fata sare spre a fi sărutată, tocmai în momentul când răsună ultimele acorduri ale orchestrei.

Muzica pentru „Continental" a fost compusă anume de către Con Conrad și Herb Magidson. Dansul apare în filmul „Divorțul vesel" și e executat de Fred Astaire și Ginger Rogers, pe care o cunoașteți din „Carioca".

Din străinătate

REVOLUȚIONARI GRECI REFUGIAȚI IN BULGARIA

Fotografia noastră înfățișează grupul revoluționarilor greci refugiați în Bulgaria. Stânga, sprijinindu-și capul cu mâna generalul Kamenov. Cu capul legat, colonelul Bakardjiev în convorbire cu ofițerii bulgari.

CAMPBELL, PURTAT IN TRIUMF

Fotografia alăturată îl înfățișează pe Campbell recordmanul mondial de viteză cu automobilul, purtat în triumf de camarazii săi, după ultimul record stabilit.

CĂSĂTORIE PRINCIARĂ

La 15 Martie 1935 s'a anunțat oficial căsătoria prințului moștenitor Frederic al Danemarcei cu prințesa suedeză Ingrid. Fotografia noastră înfățișează perechea princiară în mijlocul membrilor celor două familii regale.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

PRINȚUL SIGVARD LA HOLLYWOOD

Sigvard Bernadotte, un fiu al moștenitorului tronului Suediei s'a îmbarcat cu soția sa spre America, pentru a se duce la Hollywood în dorința de a-și complecta studiile cinematografice la Berlin.

„STEP" LA RADIO

Postul de radio Chicago a transmis de curând un dans „step". Pentru a se auzi mai bine ritmul pașilor, fermecătoarea dansatoare și-a legat de picior un microfon.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

DIN TOATA LUMEA

PREMIATELE HOLLYWOODULUI

Claudette Colbert o primit recent premiul de creație pentru cel mai bun film al anului. In același timp a fost premiată și vedeta de șase ani Shirley Temple. Pe ambele le vedem în fotografia noastră de mai sus.

O NOUA VEDETA DE 17 ANI

Noul film al lui Willy Forst lansează o nouă vedetă, în vârstă numai de 17 ani: Ingeborg Theck. Fotografia noastră alăturată o înfățișează pe noua stea.

Frinul Și ULTIMUL

(Din curiozitățile și obiceiurile faunei braziliene)

VASTELE întinderi de pământ virgin, ale fascinantei și misterioasei Braziliі, ascund încă unele curiozități interesante și inedite pentru lumea veche. In patria cafelei, a fructelor minunate și a soarelui arzător, sunt atât de dese și de diverse anomaliile naturii, încât multe din ele scapă exploratorilor veniți să se inițieze în tainele celor mai puțin populate și mai dătătoare de emoții ținuturi. Chiar savanților cari se ocupă în amănunt, cu trudă și migală, de viața plantelor și a animalelor, le scapă unele semnificații și date precise de dincolo de laborator...

Și e firesc să se întâmple așa, într'o lume în care existența trebue apărată cu îndârjire contra numeroșilor adversari de tot felul și unde primejdii noui se ivesc la fiecare pas. Cercetările se fac în pripă pe unele locuri și chiar superficial. Ca să pătrunzi până în cele mai elementare intimități ale faunei îți trebue o voință puternică și o temeritate extraordinară. Și așa încă energiile se irosesc într'o măsură respectabilă și strădania exploratorului e ades plătită cu sănătatea sa.

Cei cari înțeleg mult mai mult din toată această existență bogată în peripeții aventuroase, dar trec pe lângă ele cu naturalețe și fără să sesizeze nuanța de „curiozitate" a lor, sunt indigenii. Asemeni țăranului nostru, ei au superstițiile, obiceiurile și curiozitățile lor primitive, dar folositoare. Ei posedă un rar instinct de observație, câștigat din contactul cotidian cu natura și cu capriciile ei.

Pescarii râului San-Francisco (Bahia) de pildă, au de furcă în îndeletnicirile lor cu o specie de pește carnivor foarte lacom și extrem de primejdios. Piranha, (citiți: **pirania**) așa se numește peștele și mărimea lui nu trece niciodată de 7 cm., atacă cu înversunare tot ce-i ese în cale. Nimic nu scapă setei lui neostoite de sânge. Nici oameni, nici animale. Cel ce s'ar încumeta să-și plimbe puțin mâna prin lăuntrul apei, ar rămâne imediat fără ea, cașicum ar îmbăia-o într'un acid caustic. **Piranha** i-ar sfâșia-o într'o clipită.

Organizați în bande de câte zeci și sute de mii, ei cutreeră apele râului în sus și în jos, în așteptarea pradei. Băștinașii cunoscând ferocitatea lor se apără pe cât le stă în putință și-i evită. Sunt împrejurări însă în cari trebue să se recurgă la anumite trucuri menite să înlesnească necesitățile zilnice de viață ale ținutului.

Astfel riveranii cari sunt nevoiți să treacă neapărat prin apă, cu cirezile lor de boi, pe celălat mal și din considerente bine determinate de spațiu și timp nu vor să meargă până la podul cel mai apropiat... care uneori este așezat la distanțe de sute de kilometri, au găsit un mijloc practic, deși destul de crud, de-a înșela ferocitatea peștelui **piranha.** Când ajung pe punctul de a traversa râul, opresc cireada pe mal. Involburările apei vestesc că banda a adulmecat vânatul și că a fost cuprinsă de neliniște. Conducătorul alege atunci din toată cireada boul cel mai bătrân și bolnav. Acesta e destinat **marelui sacrificiu,** pentru a se putea salva cireada întreagă.

Restul animalelor oprite pe marginea apei sunt cuprinse și ele de un viu neastâmpăr. Simțindu-se în preajma unei mari primejdii boii scot mugete dureroase, cari poartă până departe ecourile unei tristețe de apocalips.

Văcarii se grăbesc să împingă victima aleasă în apă. Presimțind ce-l așteaptă, bie-

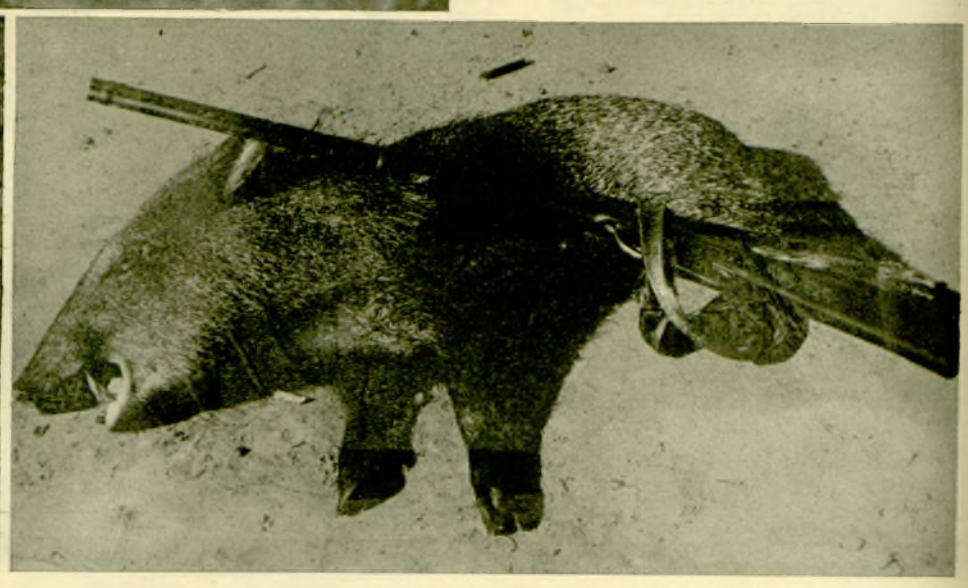

Fotografiile noastre înfățișează diferite specii de porci de pădure. Deasemeni vedem o sortă de pești sălbatici mici, care cresc mai mult de 7 cm.

Babeș-Bolyai / Central University Library / Cluj

tul animal încearcă să se împotrivească. Dar e în zadar; oamenii prin țipete și prin bătae îl împing tot mai inainte pânăe prins de curent. In acelaș moment, cetele de **piranha** încep să-l sfâșie cu o rapacitate uimitoare. Numai câteva clipe boul mai are timp să se sbată înghiarele celei mai cumplite morți... Mugetele animalelor de pe mal au devenit îngrozitoare și e nevoe ca ele să fie stăpânite să nu o ia înapoi, pe calea străbătută până aici. Apa a devenit roșie ca o mare imensă de foc, în contact cu sângele. Sacrificiul s'a consumat... Acum, când monștrii s'au ospătat din belșug la copiosul banchet, văcarii pot însfârșit să treacă turma întreagă. Nici un animal nu mai e atacat. Râul poate fi trecut în liniște... Primul bou care a fost silit să treacă râul, a plătit viața lui drept vamă pentru viețile semenilor săi.

Dar așa cum sistemul acesta de sacrificiu nu e de loc dorit de primul dintre boi, el devine la fel de neplăcut pentru ultimul din **caitetú.** O specie de porci sălbatici cunoscuți sub denumirea de mai sus întrece în grozăvie tot ce s'a scris despre ferocitatea animalelor junglei. Pe unde trec **caitetúii** locurile rămân pustii, arborii nimiciți, pământul răscolit ca de o luptă cumplită, animalele de orice fel alungate definitiv, pe alte meleaguri.

Caitetúii au un instinct de solidaritate colectivă uimitoare. Ei umblă numai în turme numeroase, devastând tot ce le iese în cale și scoțând niște guițături înfiorătoare. Vai de vânătorul care ar cuteza să împuște unul din ei. El și-ar plăti îndrăzneala cu viața, pentrucă turma toată s'ar năpusti aspra lui să-și răzbune tovarășul,

Indigenii au găsit și aci un procedeu practic și inteliget pentru a intra în posesia câte unui exemplar din **caitetú.** Ei așteaptă ascunși până trece toată turma, apoi ochesc porcul rămas cel mai în coadă, ciuruindu-l de gloanțe, în timp ce turma aleargă înainte, mereu înainte, fără să sesizeze cele întâmplate în urmă. La pământ, agonizând rămâne ultimul dintre **caitetú.**

Tragedia de-a fi **primul** și **ultimul** prin ținuturile încă pline de mister și de obiceiuri curioase ale Braziliei, iată ce nu citim și nu vom citi vreodată în cărțile de istorie naturală.Pentrucă această tragedie e de minimă importanță, față de rolul covârșitor al științei...

N. V.

San-Paulo, 5/III/1935.

CEI PATRU PRIMARI

Prezentăm cititorilor o problemă. Prim-pretorul plășii Crasna, județul Sălaj, ne-a trimis fotografiile celor patru primari de sub conducerea sa. Doi sunt români: But. Florian, primarul comunei Peceiu și Chiș Nicolae, primarul comunei Vâlcăul de Sus. Unul e ungur, Bekö Andrei, primarul comunei Horvatul Crasnei iar cel de al patrulea e armean, Tolokan Luca, primarul comunei Crasna. Fotografiile acestea sunt foarte bine reușite și figurile cât se poate de expresive. Propunem un joc cititorilor: să încerce singuri să ghicească naționalitatea fiecăruia dintre cei patru primari. Rezolvarea acestei probleme se găsește la pagina 23.

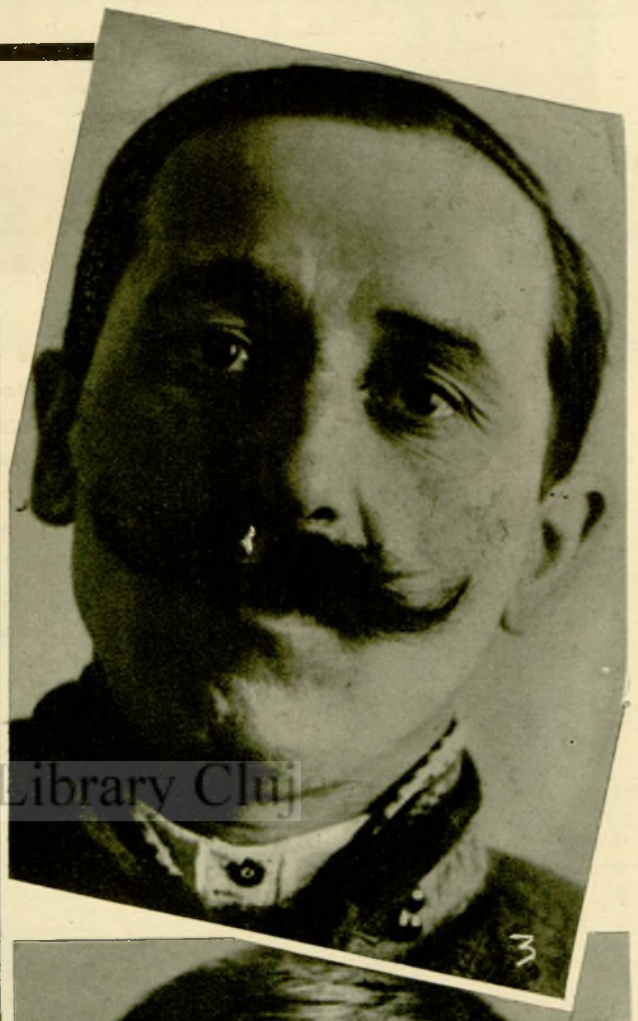

BCU Cluj / Central University Library Cluj

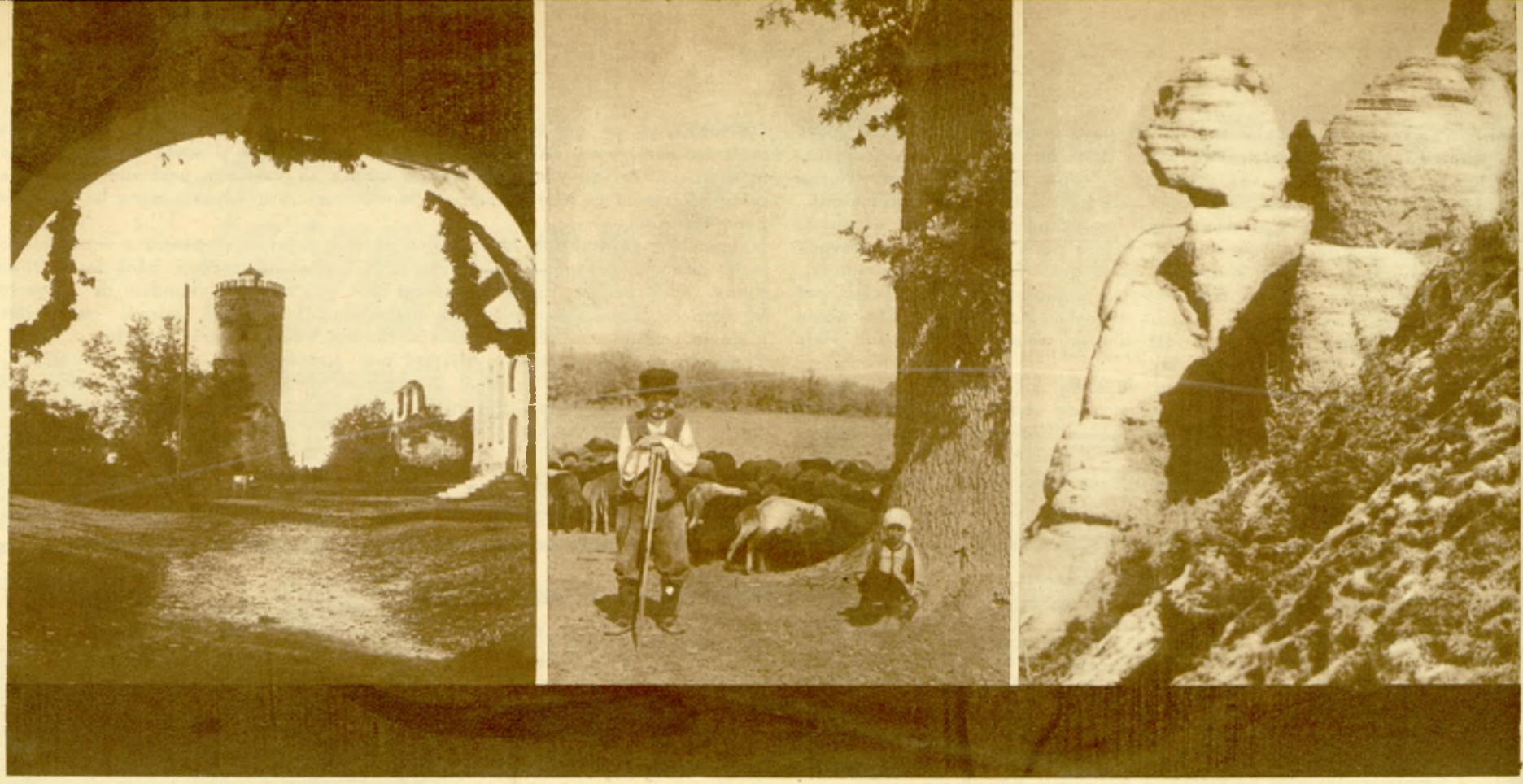

Imagini...

SUNT câțiva ani de când d-l Al. Bădăuță, un neegalat cultivator al frumosului, a făcut să apară în editura „Adeverul" un album cu vederi luate din cele mai pitorești ținuturi ale țării. Opera d-sale, se vede, a servit de stimulent. Recent ni s'a oferit prilejul să admirăm alte realizări de seamă în domeniul artei fotografice, în cadrul unei expoziții, organizată de asociația turistică și sportivă „România Pitorească", în sala Cercului profesorilor secundari.

Entuziasmul întâmpinat în fața celor 300 de fotografii, câte a putut cuprinde expoziția, nu poate fi redat în cuvinte. Fiecare expozant a lucrat îngrijit și conștiincios, contribuind astfel la întregirea succesului.

Intrarea o face d-l **Aurel I. Gheorghiu** care ne prezintă în portrete Dunărea dela Baziaș până la Mare, arătând sub diferite aspecte: Cazanele, Porțile de Fer, insula Ada-Caleh, Calafatul, Corabia, Cernavoda, Vâlcovul, Sulina etc.

Regiunea montană ne este recomandată de d-l Alex. Vancea, care a isbutit să smulgă fragmentar farmecul lanțului Carpatin, concentrându-l în spațiul îngust al unui roll-film Kodac sau Zeiss-Ikon.

Am admirat nu numai realizarea tehnică ireproșabilă, nu numai claritatea desăvârșită a pieselor, ci și expresivitatea momentelor înregistrate, momente de aparență rară uneori în natură și în viață. Să privim, nu mai departe, cu atenție, clișeul, prezentat de noi sub titlul „Tandrețe". Dacă un gigant al penelului s'ar fi străduit să redea toată poezia, tot cântecul ce-l degajă siluetele celor doi copii necăjiți, dar cu fericirea primăverii zugrăvită pe fețele lor umbrite de o melancolie sublimă, ar fi reușit oare? Rusticul se evidențiază prea puțin în poza aceasta, poate unde orizonturile ei sunt reduse, Se evidențiază însă extraordinar umanul, dragostea naivă, farmecul nevinovăției.

Un impresionant efect de nori

„Tandrețe" o idilă naivă a doi copii cu adevărat inocenți.

(Toate fotografiile din aceste pagini sunt executate de d. Alex. Vancea).

BCU Cluj / Central University Library Cluj

ncă a „Sfinxului, din Ciucaș" cu pro-
determină parcă aceeaș elevare a gân-
re de expansiune a stării spirituale, ca
natura, înafară de incantația oferită

nte și 'n plastică și 'n fotografie, cer
aceeaș atenție, aceeaș stăpânire ne-
esugului și acelaș rafinament artistic,
ru scenele vii. Peisajul pe care-l înfă-
e mai mici amănunte ale lui. Autorul
rinde neliniștea din față în clipe absolut

o distanță potrivită de brazii, cari
câmpul umbrit de marginile înserării, a
calcul inteligent al inspirației. Ceeace

„In așteptare".

Țapi spre valea Lotrului.

Pe valea Prahovei.

Printre gratii....

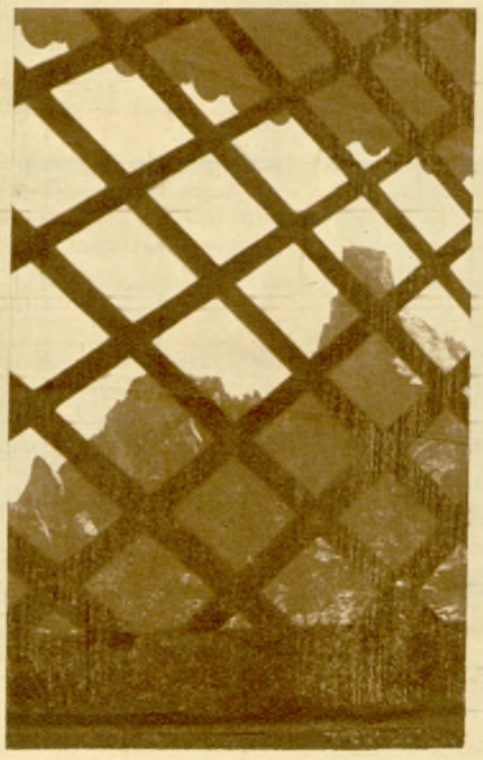

BCU Cluj / Central University Library Cluj

contribue la desăvârșirea măreției perspectivei însă, e frământarea amenințătoare a talazurilor de nouri, prevestind apropierea înfricoșătoare a furtunii. Parcă simți răceala care s'a lăsat, parcă auzi freamătul torturător al pădurii de pini și molizi.

E una din cele mai prețioase bucăți ale d-lui Vancea.

Clișeul intitulat „In așteptare..." nu pare de loc o fotografie. Să reușești să captivezi pe peliculă o scenă, în așa fel încât ea să amintească în chip isbitor de un tablou de Murillo mai de grabă, iată unde a ajuns și la noi progresul în arta fotografică.

Țapii, cu gingășia lor animală, oarecum grotescă, pe un fond bucolic de liniște împăciuitoare, dau fotografiei tonuri de originalitate, la care nu s'a gândit desigur nici realizatorul, când a surprins ansamblul. In așteptarea pericolului presimțit, înmărmurirea, deruta, nesiguranța, se disting și impresionează, născând admirație pentru cuplul vizionat, uitându-se de artist. Artistul rămâne, până una alta, anonim. Totuș câtă strădanie, câtă atenție deosebită a depus el...

Expozițiile și albumele de fotografii după natură sunt prilejuri de cunoaștere a locurilor, a oamenilor și a obiceiurilor cu specificul lor, sunt uneori cursuri sintetice de sociologie popularizată, echivalând cu un voiaj de îmbogățire a cunoștințelor, și au caracterul unui stăruitor îndemn la drumeție adresat dornicilor de încântare sufletească.

G. Dem. Pan

Un cartier inundat din

DÂMBOVIȚA devine canal subteran

de ALEX. F. MIHAIL

Se face în Capitală o mare lucrare urbanistică. — Totuș bucureștenii sufăr de inundații, unele cartiere fiind cu totul lipsite de canale și chiar de apă de băut.

SE uită toate!

Cine mai pomenește de nefericitul Leon-Vodă, care s'a înecat într'un lac — adică mai exact într'un fel de baltă, ce o revărsase, pe vremuri, Dâmbovița pe locul, unde e acum piața de fructe?

Toate se uită!

Bucureștenii se miră, dacă le vorbești de capriciile „râului carpatin", care trece prin mijlocul cetății lor.

— Cum!? Dâmbovița se scoboară din Carpați? Unii nu o știu.

Am uitat că părinții noștri aveau să sufere, cel puțin câte-o inundație pe an și că apa venind Primăvara cu furie, de pe urma zăpezilor topite în munți, ridica uneori morile așezate prin mijlocul orașului, precum și tăbăcăriile, de pe la marginea lui, adică — cele așezate pe locul unde e azi Hotelul Bulevard și Palatul Cercului Militar.

Regina Elisabeta vorbește, în amintirile ei, despre băltoacele, în cari se bălăceau bivolii și a văzut coturile neregulate ale Dâmboviței, care șerpuia odinioară prin oraș, prin locuri, pe unde nouă ni se pare că a fost, de când lumea, rânduiala de azi cu străzi și palate.

ISVOARELE DE PE MAL

Pe țărmul Dâmboviței erau — și sunt și azi încă — cele mai prețioase isvoare de apă ale Bucureștilor. Au fost analizate de chimiștii noștri alimentari, uimiți de calitatea acestei ape de băut, superioară celei, ce ne sosește prin conducte. Apa isvoarelor de pe mal, nu are de a face cu cea din râu, nici cu aceea ce se găsește prin puțurile sălcii de pe la mahala. E o altă vână, care vine de undeva, din depărtări...

Poate că pentru proslăvirea acestor minunate isvoare, de pe malul râului, a fost făcut cântecul:

Dâmbovița, apă dulce
Cine-o bea, nu se mai duce.

Acum însă, aceste isvoare vor fi îngropate poate pe vecie, sub betonul ce se toarnă spre a întemnița Dâmbovița într'un tunel.

Ele vor fi complet uitate, după cum va fi uitat și râul selbatec, făcut prizonier, străjuit, timp de jumătate de veac, de taluzuri înalte, sortit acum la o pedeapsă și mai aspră. Pentru generația viitoare, Dâmbovița nu va fi decât un simplu canal subteran, ceva mai mare de cât al altor gârle, peste cari trec azi străzile Capitalei, fără ca nimeni să-și mai aducă aminte de dânsele. Oare generațiile viitoare vor pomeni cu mai mult respect numele „Dâmboviței", de cât pomenim noi azi pe bătrâna „Bucureștioara", gârlă, care în secolul trecut venea cam de pe la grădina Icoanei, trecea pe lângă biserica cu Sfinți și ajungea să se verse în Dâmbovița cam pe unde e azi strada Bazaca?

„Bucureștioara" de care nu se mai vorbește azi, a fost transformată într'un simplu canal subteran, soartă care i se pregătește și „Dâmboviței".

APA BUCUREȘTENILOR

Nimeni nu mai pomenește nici despre cișmeaua roșie — care dădea porecla unui întreg cartier, acela al „Bisericii albe" — nici despre alte cișmele vechi, după cum a fost uitat și „Marele Cișmigiu", care-și avea locuința de vale de biserica Sărindar, pe malul lacului

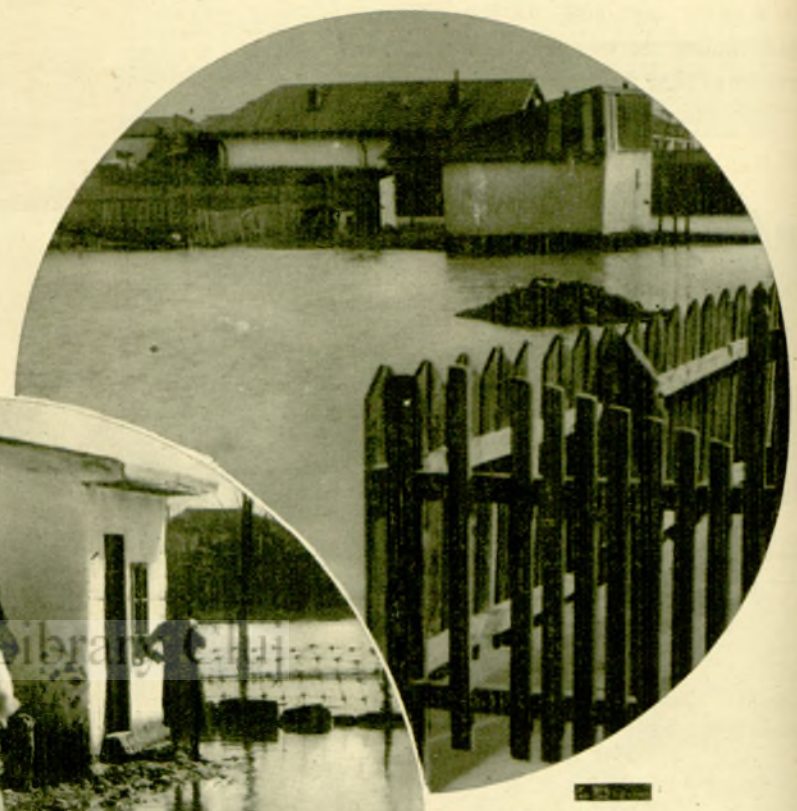

Dâmbovița se acoperă, dar în Capitală cartiere întregi sunt inundate din cauza lipsei de canalizare.

lui Dura Negustătorul, „Cișmegiul" nostru de azi.

Spunem și acum: „mergem la Cișmegiu", dar nu ne gândim la vestitul dregător, ci la balta lui Dura.

Ce fel de apă beau azi bucureștenii? Cei din centru sunt mai fericiți și au norocul de a o primi prin țevi chiar în casele lor. Locuitorii din cartierele periferice o scot însă din puțuri, în condiții mult mai puțin igienice de cât pe vremea, când Marele Cișmegiu, în fruntea podarilor și cișmegiilor săi, în halate galbene și cu topoare pe umeri, defila, cu cinste, în alaiurile domnești.

De altfel, puțuri vechi bătrânești, cu cumpănă, se văd, din ce în ce mai rar. Reproducem în fotografie unul care a fost inundat zilele trecute de puhoaele de apă, sosite din străzile fără canal, dar cu nivel mai ridicat.

„INTRAREA OPRITĂ"

Se spune că valoarea unei gospodine, trebue s'o judecăm nu după cum e salonul ei, ci după cum arată bucătăria. Iar vespasianele publice ne dau măsura de civilizație a unui oraș. Bucureștiul are într'adevăr, cel puțin în centru, multe vespasiane elegante... — cari însă — după cum am arătat și altă dată — stau închise!! Au fost construite și terminate încă de acum vreo doi ani, dar Primăria n a avut prilejul să le ia în primire. Ușile lor sunt barate cu table vechi și sârmă ghimpată. Pe câte-o tăbliță se vede scris: **Intrarea oprită!**

Lumea vine la vespasiană, privește uimită la baricade și

BCU Cluj / Central University Library Cluj

apoi își face necesitățile pe delături, pe vreun zid vecin, sau în vreun chioșc părăsit de fructe, din cele instalate de Ministerul de Agricultură.

Prin străzile mărginașe, se văd numeroase gherete, ca de sentinele, împrejmuite cu scânduri, și stând cu spatele la marginea drumurilor, în calea trecătorilor. De foarte multe ori se zăresc asemenea gherete chiar în apropierea puțurilor de apă, sau ceva mai în deal, fiind în legătură, prin straturile nisipoase subterane, cu aceste fântâni.

MINUNATELE PUȚURI AMERICANE

In ultimul timp s'a introdus, la București, moda puțurilor așa numite „americane". Acestea sunt foarte numeroase în străzile pe unde nu s'au introdus încă nici conductă de apă, nici țevi de canalizare.

Când s'a ajuns la un strat mai adânc, unde este o vână de apă, atunci se introduce în interiorul tubului un fel de ciutură, care lunecă, în sus și în jos. Cu ajutorul unui scripete se scoate apa de băut. In regiunile petrolifere sistemul acesta poartă numele de **lăcărit** și este întrebuințat la sondele bătrâne, cu debit mic și unde gazele naturale nu mai au nicio presiune, spre a arunca petrolul afară.

Invenția americană e într'adevăr minunată.

Ce păcat, că pe când unii scot apă, alții, — din străzi, fără canale, având la îndemână conducta de apă a Primăriei — au transformat aceste fântâni de apă în puțuri absorbante, punându-le în legătură cu closetele moderne „tout-à-l'égout" instalate pe la casele noi.

Un cartier inundat din Capitală.

Iată în ce constă acest sistem: meșterii speciali nu mai sapă fântâni largi, ca pe vremea veche, ci introduc în profunzimea solului un fel de tuburi, prin presiune. E cam același principiu ca și la așezarea sondelor de petrol.

Și așa: pe când se astupă Dâmbovița, cu isvoarele ei de „apă dulce", bucureștenilor moderni le rămâne la îndemână altă apă de băut: aceea sosită prin țevi, la centru, iar la mahala minunatele puțuri americane, despre cari am vorbit mai sus.

INUNDAȚIILE

Totuș cititorul perspicace va pune, cu drept cuvânt întrebarea:

— Dacă sălbateca Dâmboviță, care odinioară se revărsa asupra unui sfert din București, a fost domesticită încă de acum o jumătate de veac, fiind așezată cuminte, între maluri înalte, de unde vine apa, care pătrunde prin casele oamenilor?

In primul rând trebue să amintim că sunt străzi joase, fără canal. In zile ploioase, sau de dezgheț, apa se scurge la vale, din cartierele mai înalte, spre altele, așezate la un nivel mai scoborît. Aci formează bălți și lacuri, cari prin unele părți nu se usucă cu lunile, fiind multe locuințe, unde oamenii dorm cu apa sub pat. Alții se refugiază în pod.

Fotografiile, ce însoțesc acest articol sunt luate în comunele suburbane „Cioplea" și „Apărătorii Patriei". In aceste cartiere, primăriile respective au avut ambiția să facă bulevarde și au ridicat un fel de diguri cu nivel mult mai ridicat ca al celorlalte străzi. Din această pricină, mahalaua a fost împărțită în două, o căruță neputând trece dintr'o parte în alta, peste dig, iar apele neavând nici ele loc, pe unde se se scurgă. Una din aceste uliță noroioase, nepavate, din comuna suburbană „Apărătorii Patriei" poartă titlul pompos de: „Bulevardul Ferdinand".

Aceasta e denumirea oficială. Dar locuitorii de pe acolo, majoritatea foști luptători pe front, când trec peste dâmbul ridicat de iscusiții ingineri, exclamă cu ironie:

— „Uite, tranșeele Bucureștilor!"

Alex. F. Mihail

Un remediu universal contra durerilor! Vă pot înștiința, că cu Togal am avut rezultate foarte bune. Am întrebuințat Togal-ul la dureri reumatice, ce mă chinuiau și trebue să recunosc, că aceste dureri mi-au trecut cu totul.

Am încercat apoi Togal-ul și la migrenă, obținând și aici cele mai bune succese, așa că de atunci Togal-ul se găsește în casa mea ca un mijloc universal contra durerilor de tot felul și-i dau preferință pentru că niciodată n'am observat, spre deosebire de alte mijloace, acțiuni secundare neplăcute.

Else Duschenek, Timișoara

Citiți „MAGAZINUL"
revista publicului select

REMEDIUL ANTISEPTIC
CARE SE BUCURĂ DE O REPUTAȚIUNE UNIVERSALĂ SUNT
PASTILELE VALDA
CARE EVITĂ ȘI COMBAT
TUSA, RĂCELILE, DURERILE DE GÂT, CATARELE, INFLUENTA, GRIPA, ASTMA, LARINGITELE (RECENTE și INVECHITE) BRONȘITELE (ACUTE SAU CRONICE), ETC
FAC-SIMIL REDUS AL CUTIEI
DE VÂNZARE LA TOATE FARMACIILE ȘI DROGHERIILE.

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL
BULEVARDUL CAROL, 39 TELEFON 3.52-73
D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează negi, pistrui, coșuri, etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masage pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică.
Consult. 10—12 și 3—7 p. m. Consult. gratuite Miercuri 11—12 a. m.

ICOANE DIN MARAMUREȘUL ROMANESC
Elevii școlii de pomicultură de iarnă din Bociogul-Mare, Jud. Maramureș. Toți sunt maramureșeni.

Cea mai perfectă vopsea de păr IMÉDIA L'ORÉAL PARIS

COLȚUL MODEI

In fotografia noasrră vedem ultima creație a modei pariziene. Un tailleur din mătase ripsată cu vulpe de argint. (Vezi rubrica de modă din suplimentul „De toate pentru toți").

NOI REDUCERI. TOATE SERVICIILE
COAFORUL BEER
25 LEI
CALEA MOȘILOR 53 ● BACȘIȘUL SUPRIMAT

BCU Cluj / Central University Library Cluj

PERSIA

CU data de 1 Martie — începutul noului an persan — Șahul **Riza-Pahlevi** a decretat schimbarea numelui țării sale care, astfel, își va relua de azi încolo denumirea ei antică de **Iran.** La drept vorbind, de câtva timp, nici geografia nu mai cunoaște clipe de liniște: la început, înlăturări și amestec de granițe, apoi răscoliri de popoare, desbinări, alipiri și nume noi... Exemplu au dat Rusia, Turcia, China și întreaga Europă centrală. Acum, iată că intră în horă și Persia. Numele de **Iran,** îl purta până mai ieri numai câmpia șeasă care desparte marea Caspică de Oceanul Indian. O asemenea denumire își are obârșia în fraza: **„Zend Arana"** care ar însemna **Tara Arianilor.** Intru susținerea tezei sale, șahul **Pahlevi** afirmă să numele de Persia nu se referă decât la o singură parte a imperiului său și că Persanii, de fapt, vorbind de țara lor, au chemat-o totdeauna **Iran.** Ceea ce poate să fie adevărat. Insă numele de Persia e legat de acela al împărăției pe care **Cirus** reușise s'o facă „cea mai întinsă din lume". E legat apoi de paginile istorice pe cari le cunoaștem cu toții fiindcă le-am studiat pe băncile școalei, iar gloria falnicului întemeietor al Imperiului persan se resfrânge și astăzi asupra îndepărtaților lui coborîtori...

Noul botez ar putea satisface un orgoliu de rasă, dar nu folosește câtuș de puțin tradițiilor istorice. In orice caz, ceea ce-a decretat **„Tronul Păunului"** este lege și acum geografii se grăbesc să-și corijeze hărțile.

Imperiul Persan a fost fondat de **Cirus,** în anul 549 a. Ch. când la Roma apunea domnia sângeroasă a regilor și răsăriau zorile republicei. Astăzi, Persia, a cărei suprafață este de vre-o douăsprezece ori mai mare ca a țării noastre, numără o populație totală de abia zece milioane locuitori. E o țară mereu chinuită de grava problemă a apei din pricina uscăciunii excepționale a solului. In unele părți bântue cu furie așa zisul „vânt otrăvit" aducător de nori cu nisip, care seceră vieți omenești și întregi crescătorii de vite. Singură zona mării Caspice e locuibilă în mod practic, ceeace face ca Persia să aibă înfățișarea unui deșert cu orașe și sate risipite la voia întâmplării. In ținuturile dinspre miază-noapte, întâlnim un important lanț muntos, numit **Elbruz,** care domină granița turco-rusă cu legendarul **Ararat.** Insă muntele cel mai înalt este **Demavend** (5670 metri). Principalele orașe persane, cum e de pildă capitala **Teheran**

Fotografiile noastre înfățișeaza:
Șahul Persiei.
Un tip de soldat persan.
Rătăcirea lentă a cămilelor în pustiu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

In această pagină :
Aspecte din Persia.
Harta Persiei.

și marele târg **Tabriz** sunt așezate chiar la adă postul munților, cari cu izvoarele lor pot să procure apa necesară vieții publice și prosperității agricole. Provinciile sunt despărțite una de alta de bariera înfricoșetoare a **Deșertului cel mare**, minunat descris de călătorul Marco Polo, care reușise să-l străbată în veacul al treisprezecelea. Și astăzi chiar adeseaori, se întâlnesc foste hasnale de apă, iar din nisipuri țâșnesc, ici-colo, schelete de cămile, de catâri și chiar de oameni, victime ale setei... Întinderea fără hotare a **Deșertului** e un refugiu ideal pentru rebelii briganzi. Pe țărmurile **Zendei Rud** în Persia de mijloc — tronează, falnic, **Ispahanul** care vreme de 200 de ani a fost capitala împărăției. In golful Persic se varsă Tigrul și Eufratul, unite dela îmbucătura Sat-el-Arab-ului. Pe apele acestui golf plutesc neîncetat canoniere persane cari fac serviciu de poliție. Singura cale ferată — care leagă Tabriz cu Caucazul — precum și cele mai bune drumuri spre frontiera cu Mesopotamia și Rusia, Persia le datorește războiului, întrucât ele au fost construite de trupele britanice și rusești. In mod practic, majoritatea traficului în această țară se face numai cu caravanele. Cea mai mare parte din populație se îndeletnicește cu agricultura. Satele sunt încercuite de jur împrejur, cu un zid de lut, foarte înalt, iar locuințele sunt joase și murdare. Toate turmele se strâng noaptea în piața centrală. In afară de populațiile statornice ale satelor și orașelor, trebue să mai socotim și triburile nomade.

Acestui popor inteligent, dar nepă-

sător și tradiționalist, noul șah **Pahlevi** — suit pe tronul „Păunului" în 1925 prin înlăturarea șahului **Ahbas** — caută acum să-i dea un nou impuls modern. Cu o energie rară și neașteptată el a reușit în scurtă vreme să însănătoșeze administrația publică, coruptă și destrăbălată, luând o serie de măsuri folositoare, în cel mai mare grad, binelui obștesc.

Schimbându-și numele, Persia poate năzui să intre într'o viață nouă și să înscrie încă o pagină de triumf în istoria ei...

A. e. i. o. u.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ibn SAUD NAPOLEONUL DESERTULUI

UN atentat s'a produs zilele trecute la Mecca împotriva regelui Arabiei, Ibn Saud. Pe când regele făcea al patrulea din cele șapte ocoluri rituale ale **Kaabei,** piatra neagră pe care Allah a trimis-o din cer, ca să spele păcatele oamenilor, — trei membri ai tribului Zeidis din Yemen s'au năpustit cu pumnalele asupra lui. Emirul Seud, moștenitorul tronului, și garda personală a regelui arab, au ucis pe atentatori, înainte ca aceștia să-și fi pus planul în aplicare.

Regele Ibn Saud este astăzi bine cunoscut în cercurile politice apusene. La noi, aproape nimeni însă nu cunoaște povestea miraculoasă a acestui domnitor, peste un stat de vreo 10 ori mai mare decât România.

„CALVINIȘTII ISLAMULUI"

Inainte de război, doar câțiva europeni, specialiști în politica arabă, știau câte ceva despre **Abd-al Azis ibn Aid-ar Rahman Ibn Saud.** To tușacest tânăr, al șaptesprezecelea prinț al familiei Saud, era marele preot **(imamul)** sectei **wahhabiților,** supranumiți **„calviniștii Islamului",** și emir al unei provincii din Arabia centrală, Nedjd. Născut în 1880 la Riad, capitala Nedjdului, Ibn Saud a avut o copilărie din cele mai buciumate. Wahhabiții (ori **uahhabiții)** au fost în lupte continue cu Turcii, stăpânii **de jure** ai Arabiei. In secolul al XVIII-lea, profetul Abd-ul Uahhab a început să predice respectarea strictă a coranului. Wahhabiții nu au voe să bea nici să fumeze, trebue să fie simpli, să distrugă mormintele sfinților la cari se închinau unii mahomedani, să nu aibe tablouri, ornamentații și niciun alt soi de „chip cioplit". Abd-ul Uahhab își mărită fata cu Mahomed ben Saud, emir al Daryei (astăzi Riad) și împreună pornesc lupta pentru cucerirea Arabiei. Ei învinș. Urmașii lor continuă războaiele. Insuși Napoleon s'a văzut amenințat de wahhabiți în Egipt. Dar nu numai Turcii sunt bătuți de acești fanatici, ci și comerțul. Pelerinii mahomedani nu mai îndrăznesc să vie la Mecca. Și hagiaâcul era sursa principală de venituri a Hedjazului. Cămilele de rasă și caii arabi nu mai găsesc cumpărători, pentrucă europenii sunt „câini necredincioși", iar turcii și mai rău. Triburile arabe se revoltă contra tiraniei wahhabiților. In cele din urmă Mahomed Ali, vice-regele Egiptului, le dă lovitura de grație: ocupă Riad, capitala Nedjdului, prinde pe imamul wahhabit și îl trimite la Constantinopol unde e decapitat.

Ibn Saud regele Wahhabiților.

Ruinele uneia dintre cele mai importante și mai bogate orașe din Arabia.

In deșert, o patrulă indigenă de recunoaștere.

COPILĂRIA LUI IBN SAUD

Spre sfârșitul secolului al XIX-lea, Abd-ar-Rahman, tatăl lui Ibn Saud, este emir în orășelul Riad, sub dominația turcilor, dar luptă pentru refacerea vechiului regat wahhabit. Turcii îl instigă pe Mohamed Ibn Rașid, emirul Șamarilor și stăpânul orașului Hail, împotriva lui Abd-ar Rahman. Riadul e cucerit, o garnizoană turcească se instalează în oraș, iar Abd-ar Rahman împreună cu toată familia fuge în deșert. Era 1892.

IN PUSTIUL DE FOC

In Rub-el-Khali, deșertul de foc, familia Sauzilor trăește la tribul Murrah, cel mai oropsit din toată peninsula arabică. Ca să-și poată hrăni cămilele, Murrahii călătoresc necontenit prin nisipurile arzătoare, în căutarea acelor buruieni aspre, cari apar între crăpăturile pietrelor din pustiu. Ierburi efemere, căci după o zi, ele numai sunt decât fire de tăciune, opera celor 70 de grade ale soarelui. Hrana Murrahilor, acești sălbateci cu părul până'n brâu, murdari, cu ochii întunecați, — o constitue curmalele, pe cari le schimbă odată pe an pentru cămilele lor cele mai bune, laptele de cămilă și, dacă reușesc să vâneze vreo șopârlă a pustiurilor pe care o înghit crudă. Veșnic flămânzi, Murrahii, ies câteodată din pustiu, jefuesc caravanele și satele, și apoi se retrag în imensa lor vizuină de nisip, unde nimeni nu îndrăznește să-i urmărească.

Aci, micul Ibn Saud, în vârstă de 12 ani și-a oțelit trupul și sufletul în lupta zilnică contra elementelor naturii. Aci a învățat să atace cu iuțeala fulgerului, fără să lase vreo urmă, aci a învățat să rabde foamea și setea, arșița groaznică a zilelor și frigul de gheață

al nopților tropicale, și a învățat să sufere fără crâcnire orice durere.

CHIRURGIE IN DEȘERT

Henry de Monfreid în cartea lui; **„Secretele mării Roșii'** arată cum practică Arabii chirurgia. Iar marele reporter francez A. Zischka ne descrie astfel o operație, la care a asistat și micul Ibn Saud, în timp ce se afla în mijlocul Murrahilor.

„Intr'o zi, unul dintre tovarășii lui Ibn „Saud capătă o lovitură de lancie în sto„mac. E un tânăr, un bun războinic. Murrahii „hotărăsc să-l îngrijească. Intins pe nisip, ră„nitul așteaptă nepăsător să se încălzească „unt topit și să se aducă furnici. Trebue „să aștepte două zile și două nopți până „când oamenii revin cu treizeci de ter„mite, furnici mari, negre, cu capetele cor-

Biblioteca Centrală / Central University Library Cluj

Luptători indigeni, înarmați până'n dinți părăsind în marș un oraș cucerit.

Cavaleria arabă pe cămile.

„noase, înarmate cu mandibule, cari se deschid „ca niște cleşti, deîndată ce li se prezintă vreun „obstacol. Odată furnicile aduse, un bătrân des„velește oribila rană, spunând rugăciuni. Ibn „Saud trebue să gonească muștele cu o piele „de cămilă, în timp ce fratele lui, Mohamed, și vărul lui, Jiluwi, țin pe bol„nav, care închide ochii, se sbate și pare că-și abandonează trupul în voia durerii. „Bătrânul, vrăjitorul, omul-medic, își moaie mâinile și enormul lui pumnal în untul „arzător, apoi stropește rana cu grăsimea caldă. Și, cu o singură lovitură, taie „burta pacientului, îi deschide corpul slab și țapăn pe o distanță de douăzeci de „centimetri. Sângele țâșnește. Ibn Saud trebue să verse unt deasupra ca să-l „potolească. Vrăjitorul își vâră mâinile în intestinele rănitului și trage până la supra„față stomacul rupt. Ibn Saud trebue să apuce această masă albicioasă între degete, „trebue să unească cele două margini ale oribilei răni.

„Alți Murrahi întind termitele una câte una **„doctorului"**, care le ține în vârful „degetelor sale pline de sânge și de grăsime. Gata să înhațe, mandibulele insectei „sunt larg deschise. Bătrânul prezintă acestor cleşti naturali cele două piei cari „trebuesc unite. Furnica muşcă și îndată medicul îi taie capul cu unghiile. Capul „insectei rămâne înfipt: primul punct „de sudură ține. Mai sunt puse încă „treizeci. Capetele insectelor, cari au „servit la sudura internă se vor re„sorbi, ele înlocuesc catgutul medi„cilor noștri.

„In tot timpul acestei groaznice ope„rații, bolnavul n'a scos o sin„gură mormăială scurtă. E plin de su„doare, pare în transă, pielea i-a de„venit cenușiu-albastră. Dar respiră. „Trăește. Trăește și când i se închide „rana exterioară cu spini, când e a„coperit cu stofe murdare, când e pus „între două cămile ca să-i fie cald în „timpul nopții. Respiră. Și se vindecă... „Astăzi el este unul dintre cei mai „apreciați gardieni ai corpului de ar„mată personal al lui Ibn Saud".

SPRE CUCERIREA ARABIEI

10 ani mai târziu, Ibn Saud este șeful unei bande de 30—40 de beduini fanatici și devotați. Ei se întreţin prădând caravanele și jefuind multe triburi cari îl trădaseră pe Abd-ar-Rahman, tatăl lui Ibn Saud. Cu această mână de oameni, Don Quichotul arab întreprinde cucerirea orașului Riad. Și izbutește!

El se află la 300—400 de km. depărtare de orașul lui natal. Un atac direct ar fi fost o nebunie. Miile de oameni ai Rașizilor și ai Turcilor i-ar fi întâmpinat și nimicit. Și atunci, Ibn Saud își convinge tovarășii să pornească un marș eroic: să meargă spre Riad noaptea, ocolind caravanele și satele, ca să nu dea nimănui de veste. Greu lucru. Căci beduinii au sângele iute și foamea lor nu li se îndestula cu cele câteva curmale luate ca hrană. Totuși niciunul n'a dezertat. Ibn Saud este un orator și povestitor iscusit. In lungile popasuri, glasul lui reîmbărbăta pe oamenii cari își pierduseră curajul, povestind gloria strămoșilor wahhabiți.

Intr'una din primele nopți ale lui Ianuarie 1902, ei ajung la porțile Riadului. Aci își împarte oamenii în două cete și le dă ordinul să-l aștepte; în cazul când nu se va întoarce până la răsăritul soarelui să pece îndărăt și să-l anunțe pe Abd-ar-Rahman că fiul lui e mort, ori prizonier. Iar el numai cu 6 oameni escaladează zidurile cetății. Dacă sentinela ar fi scos un singur strigăt, astăzi Ibn Saud, n'ar mai trăi nici în amintirea beduinilor rătăcitori. Dar sentinela a căpătat o lovitură de pumnal atât de măiastră, încât beregata i-a fost retezată cu desăvârșire. Ibn Saud pune stăpânire pe palatul guvernatorului, ocupă fortul, asmute populația împotriva stăpânirii: el săvârșește una din isprăvile cele mai miraculoase din epoca noastră, o reînviere a vitejiilor cavalerilor medievali. Pare un scenariu de film senzațional această poveste strict istorică.

De-aci începe ascensiunea necontenită a lui Ibn Saud. In anul 1904 îl bate pe Ibn Mitab Ibn Rașid emirul Șamarilor, care cu ajutorul Turcilor voia să recucerească Raidul. In 1913 gonește garnizoanele turcești din orașele Hofhuf și Al Kati, și devine stăpân pe provincia Hara. Relațiile lui cu Turcia erau, firește, încordate și în 1914. Totuși, el nu are sprijinul deplin al englezilor. Aceștia au un alt campion arab: Hussein, regele Hedjazului, cu reședința în Mecca. Astfel în timp ce Hussein ia parte la războiul mondial, alături de Aliați, contra Turcilor, Ibn Saud dă numai declarații platonice și profită de situație întărindu-și propriul său stat.

LUPTA CONTRA NISIPULUI

Ibn Saud, care nu este numai un războnic, ci și un fin diplomat și un adevărat conducător de popoare, a înțeles că nu va putea avea liniște în propriul lui stat, cât timp armatele

Beduinii cu narghilea.

In deșert, o patrulă de recunoaștere.

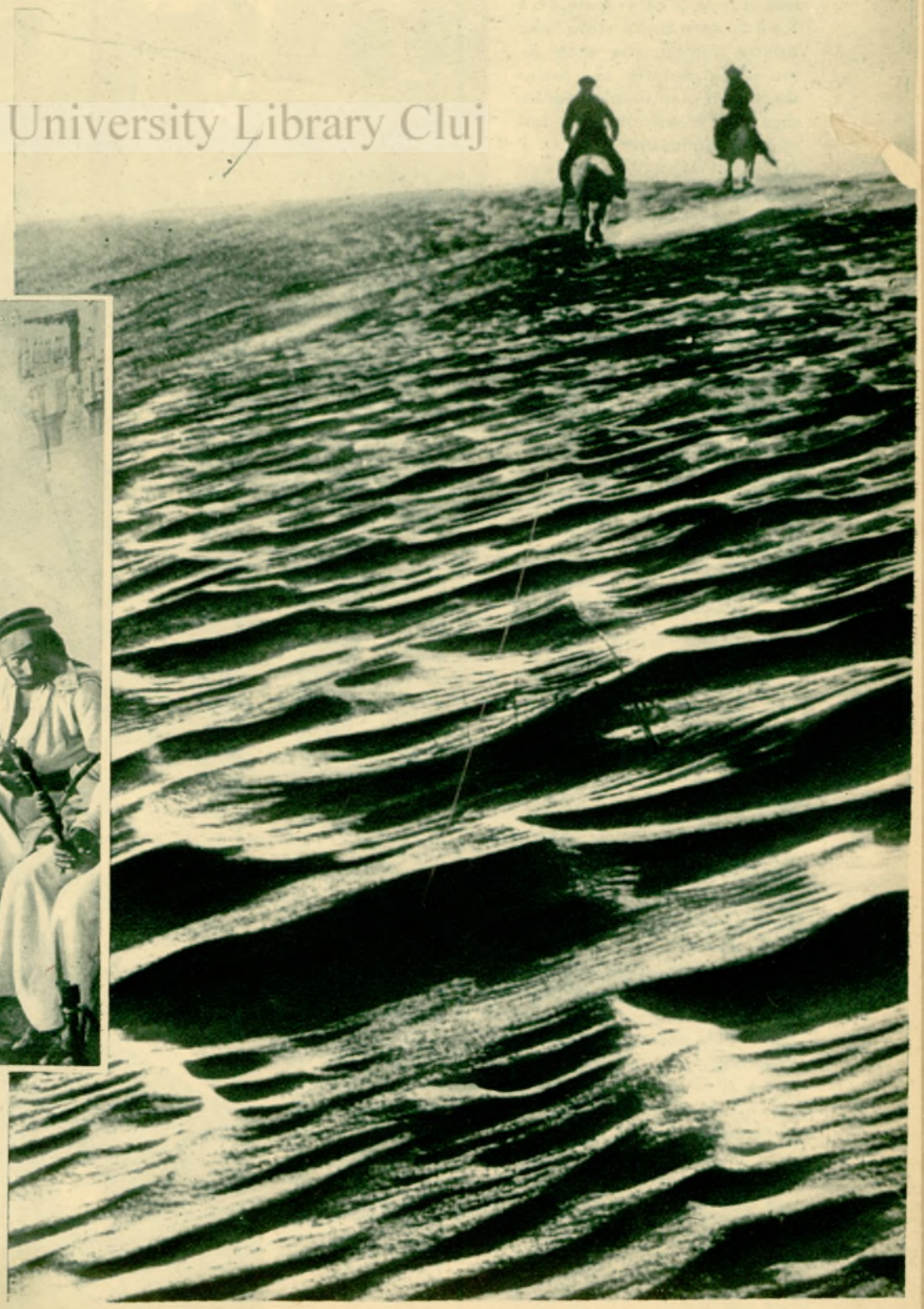

Babeș-Bolyai University Library Cluj

Indigeni înarmați la granița de Nord a ținutului

vor fi formate din beduini. Păstorii au fost totdeauna popoare neliniștite; agricultorii, oameni pașnici. Beduinii, cari sunt niște soldați admirabili, în timp de pace devin o primejdie pentru propriul lor stat, pentrucă atacă satele orașele și caravanele. Ibn Saud, care trăise atâta timp printre nomazi, știa acest lucru și s'a hotărît să-l remedieze. Un plan simplu și grandios: să transforme pe nomazi în agricultori.

Dar lucrul întâmpina dificultăți enorme: deprinderea milenară a oamenilor și... nisipul, adică lipsa de apă. Ibn Saud rezolvă amândouă piedicile: pe cea de-a doua cu mijloace moderne. El pune să se caute fântâni noi cu aparate occidentale, drenează puțurile vechi, face irigații. Iar îndărătnicia oamenilor o învinge printr'un mijloc pur medieval și asiatic: înființează, pe baze religioase o confrerie, Ikuan (ceeace în limba arabă însemnează: **frații**), a cărei menire este: lupta contra pustiului.

Și Ikuanii au devenit — până în anii 1928—1930, când din pricina unor secete grozave se revoltă — aliații și războinicii cei mai credincioși ai lui Ibn Saud. In luptele dinăuntru — contra deșertului; în luptele din afară — contra tuturor celor cari nu sunt wahhabiți.

Sir Henry Deterding regele petrolului

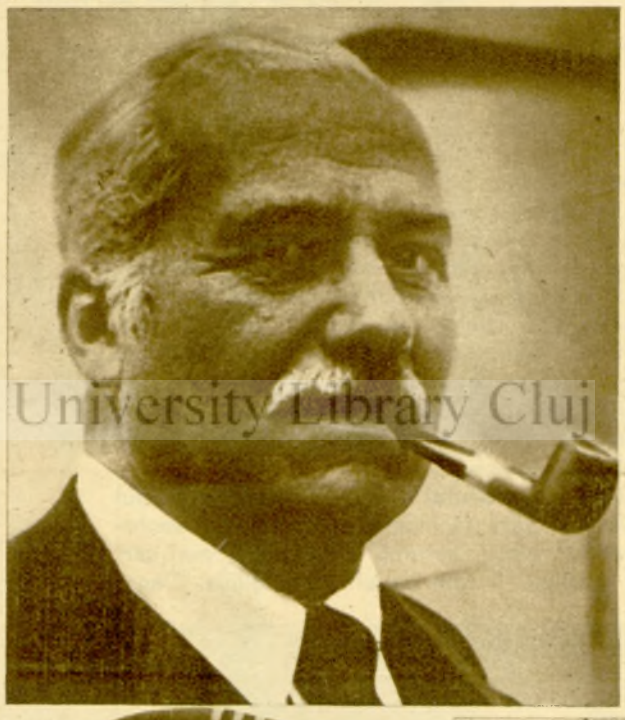

Mareșalul Gouraud

IBN SAUD IN ORAȘUL PROFETULUI

Imediat după război, luptele de cucerire reîncep. In Ianuarie 1921, unul din fiii lui Ibn Saud, Feisal, ocupă Asirul, o mică provincie dintre Nedjd și Semen.

In Noembrie, același an, Ibn Saud învinge definitiv pe Șamari, ocupă orașul Hail și tot ținutul Șamarilor. Acuma Ibn Saud e vecin nu numai cu rivalul dela Mecca, Hussein, dar și cu fii acestuia, cari, cu sprijinul englezilor, domneau în Irak și Transjordania. Feisal ben Hussein, regele Irakului, sprijinit de englezi, încearcă să cucerească Siria, provincie sub mandat francez. Este însă bătut de generalul Gouraud. Puțin mai târziu, un mahometan francez, Șerif Ibrahim (pe adevăratul nume: colonel Depui) se află în vizită la Ibn Saud. Câteva triburi wahhabite pătrund în Irak. Dar de data asta nu sunt primiți de salvele de pușcă ale unor triburi arabe, ci de tankuri din cea mai bună fabricație engleză și de avioanele lui Royal Air Force. In Irak sunt mari surse petrolifere, controlate în majoritate de Sir Henry Deterding. Și acolo unde petrolul e în mâna lui, Sir Henry Deterding are nevoie de pace.

O altă ocazie se ivește însă, dorinței și nevoii de cuceriri a lui Ibn Saud. Acum el va reuși să-l distrugă pe Hussein cu desăvârșire. Dealtfel și ministerul de externe britanic e nemulțumit de Hussein, care bătrân, ambițios și avar, se opunea uneori intereselor engleze, deși primea din partea Angliei 200.000 de lire sterline pe lună. (Și Ibn Saud era subvenționat de englezi. El primea 5.000 de lire. Dar după atacul Irakului i s'a redus pensia la jumătate, iar apoi i s'a suprimat cu desăvârșire)

Trei zile după ce Kemal Paşa laicizează statul turcesc și renunță la denumirea de **calif** (care desemnează: urmașul lui Mahomet, stăpânitorul musulmanilor de pe tot globul), Hussein își însușește acest titlu, dorit de toți conducătorii de popoare mahometani. Ibn Saud folosește momentul. El pornește o campanie de agitație în toată lumea mahometană, contra lui Hussein, apoi își pornește și armatele. Hussein, cu partizanii lui se refugiază la Djeddah, portul cel mai apropiat. La 13 Octombrie 1934, wahhabiții pătrund în Mecca, dar nu ca războinici și jefuitori, așa cum se aștepta toată lumea, ci ca simpli pelerini, fără arme, cum șade bine în orașul Profetului, unde n'ai voe să omori nici măcar un firicel de iarbă. Incă o dovadă de fina diplomație a monarhului arab!

In cursul anului 1925 ocupă Djeddah, ultimul refugiu al lui Hussein, și Medina. In Ianuarie 1926, Ibn Saud este proclamat rege al Hedjasului și sultan al Nedjdului.

IBN SAUD ȘI POLITICA INTERNAȚIONALĂ

Războiul, pe care Ibn Saud l-a purtat anul trecut contra imamului Yahya al Yemenului, a fost făcut cu învoirea și din inspirația Angliei.

Imamul Yahya, sau ca să-l numim în maniera arabilor, cari pretind că, cu cât numele e mai lung, cu atât el

Regele Faisal al Irakului.

Indigeni văzându-și liniștiți de lucru.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

dovedește o noblețe mai veche, Mohamed Yahya Hamid al Din Mottawakkil ibn Ahmed al Din Mohamed Mansur, afirmă că este un strănepot al profetului Mahomet. El domnește în țara pe care romanii au botezat-o **Arabia felix** (Arabia fericită), iar arabii îi zic **Al-Kadra,** țara verde. Din punct de vedere geografic Yemenul e împărțit în două: centrul, unde se află și capitala Sanaa, alcătuit dintr'un masiv de munți prăpăstioși, aproape de netrecut, pe care turcii nu l-au putut cuceri decât cu prețul a 70.000 de soldați; și țărmurile mării. Aceste coaste domină partea de sud a mării Roșii, prin strâmtoarea Bab-el-Mandeb și sunt deci râvnite de toate puterile maritime. Ele sunt o necesitate vitală pentru Anglia, deoarece fac parte din drumul spre India.

Italienii au încercat să-și creeze acolo o bază navală. Au încheeat un tratat de alianță cu Yemenul. Și atunci au pornit armatele lui Ibn Saud, care au ocupat toată coasta de sud-vest a Arabiei. Iar Anglia a despărțit teritoriul Aden de imperiul Indiilor, pentru a-l putea pune mai târziu sub dominația lui Ibn Saud.

Deși în Octombrie, 1934 Yemenul și Arabia Saudită au încheeat pace, imamul Yahya caută să-și ia revanșa. Dovada? Atentatul dela Mecca. Cei trei atentatori din tribul Zeidis nu erau fanatici religioși: niciun mahometan n'ar fi comis sacrilegiul unei crime la Mecca, în templul Kaaba. Ei erau asasini de rând, plătiți din fondurile imanului Sahya, ori ale lui Mussolini (ceeace, poate, revine cam la acelaș lucru).

CIVILIZAȚIE ȘI BARBARIE

Cu ajutorul englezilor, cari, imediat după cucerirea Meccăi, au trecut de partea lui, (mai bine zis: el a trecut de partea lor), Ibn Saud a început să-și modernizeze regatul. A înființat două posturi de radioemisiune cu puterea de șase kilowați la Riad și Mecca și alte șase posturi, de câte o jumătate de kilowat, la Djedahh, Hail, Buraida, Tabuk, Ukair și Jubail. Dar toate acestea servesc numai ca mijloace de poliție internă și nu ca mijloc de ridicare culturală a țăranilor arabi. Posturile de radio îl anunță că în cutare loc a isbucnit o revoltă. Automobile echipate cu ultimul tip de mitraliere au și pornit la drum. Distanțe cari cer cămilelor patru zile de drum se fac într'o oră.

Și comerțul cămilelor, bogăția Arabiei, scade. Șeicii își cumpără acum automobile.

Alături de această pseudo-civilizație, domnesc legile cele mai barbare ale evului-mediu oriental. De pildă bărbatul prins în delict de adulter e silit să alerge sub soarele tropical, purtând pe spinare un sac în care se află complicea lui, biciuit de către soldații cari stau împrejurul lui. Iar dacă scapă cu zile, este trimis la închisoare pentru 6 luni și în fiecare lună va primi 40 de lovituri de bici.

Celui prins cu alcool, wahhabiții — astăzi singurii prohibiționiști din lume — îi sparg în cap sticla, îl silesc să îngenunchieze în cioburi, și acolo îl bat până la leșin.

Iar hoțului i se taie mâna dreaptă, așa cum prescrie Coranul.

In asemenea condiții firește că regatul lui Ibn Saud nu poate dăinui multă vreme. El are de ales: ori civilizare completă, ori recăderea în barbarie.

A. L.

MISS BĂLȚI

La Bălți a avut loc recent un bal dgt sub patronajul revistei noastre. Fotografiile noastre înfățișează: D-ra Eugenia de Dobrovolski aleasă „Miss Bălți 1935" 4 dintre primele alese în mijlocul juriului, (x) D-ra Dobrovolski „Miss Bălți" și (xx) D-ra Cernova a doua clasată

In saloanele Hotelului Boulevard a avut loc la 16 Martie Balul anual al federației cercurilor studențești transilvănene „Avram Iancu". In fotografia noastră vedem pe d-na și d. Mihai Popovici, d. Iuliu Maniu, împreună cu conducătorii studențimii D-nii R. Bratosiu și Adam I. Roman

(Foto-Boxe)

Îngrijiți-vă frumusețea cu pricepere

spune ELIZABETH ARDEN

Frumusețea nu are preț, căci o femeie frumoasă are lumea la picioarele ei. Dar nu e absolut necesar să fi născută frumoasă; orice femeie, dacă dorește sincer, poate căștiga farmec si drăgălășenie.

Nu e nevoie să fii nici extravagantă, nici să te supui unui tratament complicat. Intrebuințați cele mai bune produse și intrebuințați-le regulat, iată adevărată inteligență și economie. Produsele Elizabeth Arden sunt atât de concentrate, că, deși le intrebuințați cu economie, ele vă dau rezultate imediate. Nu cantitatea produselor fac ca pielea Dv., să fie frumoasă ci alegere pricepută și intrebuințarea lor continuă.

Pentru a aduce frumusețea la 'ndemâna fiecărei femei, Elizabeth Arden a combinat produsele esențiale pentru tratamentul Dv., acasă, intr'o frumoasă cutie roz. Cu această mică cutie nu puteți da greș, căci oricare vă este tipul sau vârsta, dacă voiți să fiți frumoasă, trebue să *curățiți* complect fața, s'o *tapotați cu tonic* spre a stimula și rafina pielea si să *intrebuințați o cremă fină* pentru a menține epiderma netedă. Cutia conține tot ce este necesar pentru acest tratament, cu indicații speciale pentru intrebuințarea lor.

Pentru Curățit.
Crema de curățit Ardena, se topește in piele indepărtând impuritățile, cum săpunul și apa nu fac niciodată. Pătrunde in pori și impiedică punctele negre și asperitățile pielei.

Pentru Tonificare.
Tonicul pielei Ardena invigorează și clarifică pielea, menținand-o fermă și fragedă. Tapotați-l cu vigoare in figură și vedeti cum tenul vi se ameliorează.

Pentru hrănire.
Crema Velva Ardena este o cremă delicată, care se intrebuințează inainte de culcare. Face pielea fină și catifelată.

Produsele pot fi cumpărate separat sau combinate intr'o frumoasă cutie argintie și roz, de obținut la:

GALERIES LAFAYETTE, Calea Victoriei 13. Bucuresti
PARFUMERIA TEATRULUI, Calea Victoriei 84, Bucuresti

și pretutindeni in magazinele de lux. Cereți broșura Elizabeth Arden.

ELIZABETH ARDEN
Elizabeth Arden Ltd.
LONDON 25 OLD BOND ST. W.1

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Realitatea SPORTIVA

PRIMĂVARA definitiv și iremediabil integrată în drepturile ei, ne scutește de obișnuitele încântate aprecieri ale unei meteorologii filosportivă ce pare că s'a stabilit, dela o vreme încoace, pe plaiurile Țării Românești.

Vom admite — prin urmare — sub beneficiu de postulat, că și Duminica aceasta, dintr'un cer senin pătat de nouraşi albi, purtați de un frate bun cu zefirul, aceleași raze calde au coborît, la orele 16, pe arenele de sport, îngăduind în lumina lor multe sute da sportivi și mai multe mii de spectatori.

* * *

Pentrucă, vedeți, a avut loc primul tur al cupei României.

Numai pentru această plină de făgăduieli competiție, în 12 orașe ale României s-au disputat 14 partide, cu caracter eliminator. Turul complet — pentru simetria formulei, dacă nu altceva— cuprinde 16 matchuri. Dar, grăbite, patru echipe — pe nume Ilsa din Timișoara, Macabi din Cernăuți, A. M. E. F. A. din Arad și Soc. Gimnastică Sibiu — și-au lichidat socotelile, cu o săptămână mai înainte. Închidere de conturi dezastroasă pentru ultimele două, cari s'au văzut scoase din cursă mai repede decât gândeau.

Veți obiecta că aceeași crudă soartă le-ar fi așteptat și opt zile mai târziu.

Evident.

Dovadă că din cele 28 de echipe ce s'au aliniat la fluerele arbitrilor, 13 le-au urmat pe același drum al pocăinței și al speranțelor risipite.

13, căci, la Tg.-Mureș, Unirea Tricolor din București n'a reușit decât a termina la egalitate cu aparenta victimă, Mureșul. Și patru prelungiri n'au putut modifica un încăpățânat 1-1.

Echipa România din Cluj, care a învins pe Macabi cu 1 — 0.

O fază din matchul Venus (București - Olympia - C. F. R. (Satu-Mare)

Echipa „Macabi" intrând pe teren

Că ne vom întoarce privirile către Europa Centrală unde, la Viena, echipa de football a Italiei și-a mai adăogat — dacă ne permiteți această atât de avariată prin uz expresie — încă o frunză la coroana de laur: pe care o poartă.

Operațiune efectuată prin învingerea Austriei, cu 2—0, după un match în care a avut constantă superioritate.

Autorii materiali au fost Ferraris și Pito.

Autorul moral trebue căutat în altă parte.

Trebue căutat în elanul, în inima, în desnădejdea, în furia cu care cei 11 jucători cu sânge cald luptă și-și apără culorile de pe tricouri. Trebue căutat în marea mulțime anonimă de pe întinderea atât de ciudat conturată a peninsulei italice, în milioanele de suflete cari se sbuciumă și suferă alături de cei pe cari i-au ales să-i reprezinte, în milioanele de palme cari aplaudă, în milioanele de voci cari se contopesc și se pierd într'un uriaș „Eviva!" Și mai trebue căutat poate, în acest „duce" care cu o zi înainte de match, coboară în mijlocul echipei, îi ascultă durerea și puterea, îi schimbă alcătuirea... în acest „duce" a cărui umbră, chiar la sute și mii de chilometri de Roma, echipa Italiei o simte plutind pe arena de joc.

* * *

Părăsind Viena, v'aș pofti să mă însoțiți la Londra, unde se apropie finala cupei Angliei și unde, în clipa în care citiți aceste rânduri, a sosit Malcolm Campbell, din Florida, întovărășit de „Pasărea Albastră" și un nou record mondial... la Paris, unde Marcel Thil se pregătește să-și pue în luptă titlul de campion mondial la categoria mijlocie... la Praga, unde...

...Dar în câte locuri n'am putea hoinări, purtați de acest cal înaripat al povestirilor secolului nostru, de vraja acestui minunat „sport!"

Atât că, în camera de alături, se aude țăcănitul unor foarfeci. Și n'aș vrea, mă 'nțelegeți...

Gheo ghe Tari

Înapoierea aviatoarei Burnaia în Capitală, Duminică la aerodromul Băneasa.

Bărbații sunt pretențioși...

Dar cari bărbați ar putea să reziste unei guriţe surâzătoare, cu dinți albi și frumoși? Și dinții d-vs. le-ar putea fi pe plac, iar Chlorodont-ul vă va ajuta în acest scop. E o plăcere mereu reînoită să-ți speli dinții cu Chlorodont, așa efect extraordinar de curățire are această pastă, așa de agreabil e gustul său răcoritor. Chiar și copiii întrebuințeaza bucuroși pasta de dinți Chlorodont. Tuburi a câte Lei 16 — și Lei 26.—

Chlorodont

pasta de dinți eftina de primă calitate

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CALENDAR

27

1845. S'a născut fizicianul german Wilhelm Konrad von Roentgen. († 1923).
1874. A murit Edgar Quinet, istoric și om politic francez, susținător al Unirii Principatelor Române. (alăturat chipul).
1875. A murit Constantin Cantacuzino, fost secretar de stat în timpul lui Al. Ghica și Caimacan la Poartă.
1918. Unirea Basarabiei la Patria Mumă.

28

1483. S'a născut pictorul Rafael Sanzio la Urbino. A murit la 1520 (alăturat chipul).
1749. S'a născut matematicianul și astronomul Pierre Simon conte Laplace la Beaumont-en Ange († 1827).
1797. Moare poetul francez Alphons de Vigny.
1812. Turcii cedează Rușilor, Basarabia.

29

1798. S'a născut Alexandru Gorciakov om politic rus. A murit la 1883. (alăturat chipul).
1715. Armata moldoveană condusă de Nicolae Mavrocordat, repurtează o mare victorie, alături de Turci, în Morea.
1848. A murit Aga Dimitrie Grecianu.
1879. Prin decret domnesc a fost înființată Academia Română având ca scop principal unificarea limbii.

30

1746. S'a născut pictorul spaniol Francis José de Goya Y. Lucientes la Fuendetodos († 1828).
1837. S'a născut doctorul Alexandru Șuțu, fost dtrector al Ospiciului Mărcuța.
1856. A fost încheiat tratatul dela Paris prin care se recunoaște aunomia României.
1927. A murit profesorul Iuliu Coroianu. Născut la 1847 (alăturat chipul).

31

1596. S'a născut filosoful Descartes. A murit la 1650. (Alăturat chipul).
1727. A murit naturalistul englez Isaac Newtor la Londra.
1744. A murit Antioh Cantemir, fiul lui Dimitrie Cantemir, și promotorul literaturii moderne rusești.
1899. A murit Lascar Catargiu, fost șef al partidului Conservator și în repetate rânduri ministru.

1 APRIL

1732. S'a născut compozitorul Joseph Haydn. A murit la 1809. (Alăturat chipul).
1777. Adunarea Țării-Românești hotărăște, pentru a doua oară desrobirea țăranilor și ușurarea dăcii.
1784. Horia a fost primit în audiență, la Viena, de către împăratul Iosif al II-lea.
1815. S'a născut prințul Otto von Bismarck la Schönhausen († 1898).

2

1840. S'a născut scriitorul Emile Zola. A murit la 1902. (Alăturat chipul
1877. S'a ținut la Palatul domnesc din București, un consiliu de coroană hotărîndu-se intrarea României in război, impotriva Turcilor.
1909. A murit Elena Doamna, soția lui Al. I. Cuza.
1917. Statele-Unite transportă zece divizii in Europa.
1925. A murit prof. academician Petre Poni.

ACADEMIA ROMANA

de AL. IORDAN

ODATĂ cu închegarea noului stat românesc, la scurt timp după înfăptuirea unirii dintre Muntenia și Moldova, s'a pus problema creerii unui institut de înaltă cultură, căruia să-i revină sarcina unificării limbii românești și cercetarea istoriei naționale.

Fondată prin decretul domnesc No. 1246 din 26 August 1867 „Societatea Academică Română" a fost transformată în Institut Național cu denumirea „Academia Română" prin decretul No. 749 din 29 Martie 1879.

Necesitatea unui asemenea institut era simțită mai ales prin faptul că în acea epocă, deși limba populară era aproape aceeași atât în principate cât și în ținuturile de sub stăpâniri străine, limba cultă se găsia sub stăpânirea a trei curente: al lui Cipariu, în Ardeal, Aron Pumnul în Bucovina și Eliade în Muntenia, fiecare dintre ele având numeroși adepți.

Nu rămăsese, departe de ereziile lingvistice, decât Moldova, care dealtfel a și imprimat limbii românești directiva sănătoasă a cercetării graiului popular.

Inainte de a trece la expunerea realizărilor săvârșite de această instituție românească de înaltă cultură, găsesc nimerit a face o scurtă expunere a felului cum este organizată Academia Română, întrucât sunt convins că acest lucru este necunoscut marei majorități a cititorilor.

Având ca scop studierea și promovarea istoriei, literaturii și științelor, Academia Română cuprinde trei secții: istorică, literară și științifică, fiecare formată din câte doisprezece membri activi, aleși de către plenul academic, din rândul membrilor corespondenți sau onorari ai Instituției.

Pe lângă aceste categorii de membri Academia Română, ca și toate celelalte Academii dealtfel, are un anumit număr de membri onorari sau corespondenți, aleși dintre învățații străini.

Numărul membrilor onorari și corespondenți, atât români cât și străini, nu este limitat, limitate sunt doar locurile membrilor activi, cari nu pot fi mai mult de treizecișișase.

M. S. Regele este, de drept, Protectorul și Președintele de Onoare al Academiei Române.

Prenumărând printre membrii săi tot ceeace poporul românesc a avut mai ales, Academia Română a reușit să-și cucerească locul de frunte în viața spirituală a Statului, așa precum dealtfel a și fost intenția fondatorilor ei.

In domeniul lingvistic a impus o limbă unitară și o ortografie proprie limbii românești, acceptată ca normă generală, de către toți mânuitorii condeiului.

In domeniul istoriei naționale, pe lângă numeroase studii, Academia Română s'a îngrijit de strângerea și editarea documentelor privind trecutul poporului românesc.

Nici domeniul științific n'a fost mai puțin cultivat, e suficient cred să amintesc că multe din publicațiile științifice ale Academiei Române sunt citate la loc de cinste de către cercetători străini.

Acestei înalte Instituții i-a revenit și sarcina de a alcătui acel isvor nesecat de informație — care este biblioteca — reușind ca în timp de jumătate secol să strângă, mai ales prin munca și priceperea recent dispărutului ei bibliotecar, Ion Bianu, acea comoară națională care este biblioteca Academiei, în care sunt strânse laolaltă peste trei sute de mii de opere românești și străine, aproape cincisprezece mii colecții de periodice, mii de manuscripte, hărți, stampe, albume, monede etc.

Un alt rol important pe care l-a jucat Academia Română, în evoluția scrisului, este consacrarea valorilor reale prin premiile sale anuale — mici ca valoare, mari însă ca prestigiu.

Premierea unei opere de către Academie înseamnă recunoașterea valorii reale a autorului, de către cel mai înalt for de apreciere.

Prin legăturile cu instituțiile similare din străinătate, Academia a reușit să facă cunoscute peste hotare contribuțiile românești la progresul omenirii precum a reușit să poarte vie facla culturii românești în cetățile Occidentului.

Pentru întreg trecutul ei cu înfăptuiri mărețe Academia Română continuă a fi îndrumătoarea vieții noastre spirituale.

BIJUTERIA „ELITEI"

București I. Cal. Victoriei 14

Vis-a-vis de Socec. — Telefon 4.10.49

ATELIER SPECIAL DE COMENZI ȘI REPARAȚIUNI

Bine asortat cu: Bijuterii, Ceasornice, Argintării, Optică, Marochinerie, Poșete, Port-feuilleuri coliere și imitațiuni fine. *Cumpărăm și vindem:* Briliante, Diamante, Perle, Platină, Aur și Argint oferind prețuri mari. Specialități în chilimbar veritabil

CE VÂRSTĂ VĂ ARATĂ OGLINDA DV.?

Încercați această simplă rețetă ca să arătați tânără

Orice ar spune actul Dv. de naștere, vârsta ce aveți în ochii lumii v'o arată oglinda. Anii nu fac nimic dacă o piele limpede și catifelată și un ten fraged și strălucitor vă mențin obrazul tânăr. —

Orice femeie poate acum reda tinerețea pielei sale, fie ea chiar mohorîtă și ofilită, brăzdată de cute sau arătând bătrână din cauza slăbirii mușchilor obrazului. Cu ajutorul procedeului special al Profesorului Dr. Stejskal de la Universitatea din Viena s'a obținut din animale tinere un remarcabil element întineritor, numit Biocel. Acesta e acum conținut în Crema Tokalon, culoarea roză, celebra cremă de Paris, și numai în ea. Aplicată seara înainte de culcare, ea vă nutrește și vă întinerește pielea în timp ce dormiți. Tesuturile moleșite recapătă o soliditate juvenilă. Dimineața aplicați Crema Tokalon, culoarea albă (neunsuroasă). Ea înlătură porii dilatați, coșurile și toate defectele tenului, albește pielea, o tonifică și o strânge. Faceți această simplă încercare pentru recăpătarea tinereței și oglinda Dv. vă va arăta cu câți ani obrazul Dv. a devenit mai tânăr.

De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. Noi prețuri reduse: Crema Tokalon, culoarea albă, la Lei 50.—, Crema Tokalon aliment. culoarea roză. la Lei 60.—.

Un stomac care funcționează cu incetinitorul

e un stomac căruia îi trebuie 5, 6 ore, și chiar mai mult. ca să digereze, drept urmări al acestui lucru sunt: excesul de aciditate, durerile de cap, adesea somnolența. Benigne și la intervale mai mari la început aceste răuri pot deveni cronice. Le puteți nimici în 3 minute cu o doză de **Magnesia Bisurata** care, în puțină apă, va face să dispară toate aceste neajunsuri. Și aceasta în trei minute. Cu **Magnesia Bisurata** veți putea mânca toate mâncărurile dv. preferate fără teamă de dureri digestive. De vânzare la toate farmaciile și drogueriile la prețul de lei 75 sau în marele format economic cu Lei 110

Cei patru primari

1. Tolokan Luca
2. But Florian
3. Bekö Andrei
4. Chiș Nicolae

Realitatea ILUSTRATA

oferă 10.000 lei premiu perechei care va dansa cel mai bine noul dans

CONTINENTAL

DUPĂ „Rumba", „Carioca", şi „Cucaracha", studiourile americane au lansat un nou dans, menit să ajungă la aceeaşi celebritate: „Continental". Noul dans este lansat în filmul muzical de mare montare **„Divorţul vesel"**, care rulează cu începere de astăzi la cinematograful **„Trianon"**, fiind prezentat de studiourile americane R. K. O.—Radio. Ginger Roggers şi Fred Astaire, aceiaşi cari au lansat „Carioca", prezintă de data aceasta în noul film, dansul **Continental.**

„Realitatea Ilustrată" organizează un concurs de dans, care se va desfăşura în seara zilei de **Miercuri 3 Aprilie 1935,** în sala cinematografului „Trianon", în cadrul spectacolelor filmului „Divorţul vesel".

Poate participa la concurs orice pereche de dansatori amatori, cunoscând noul dans **„Continental".**

Publicăm în acest număr al revistei noastre, o descriere detailată a figurilor principale ale acestui dans, precum şi un tablou din care aceste figuri reies mai sugestiv.

Publicăm deasemeni, în suplimentul **„De toate pentru toţi"**, melodia noului dans „Continental".

Sfătuim pe cei cari doresc să participe la concurs, să urmărească dansul „Continental", în filmul „Divorţul vesel", care rulează cu începere de azi la „Trianon".

Inscrierile la concurs se primesc până în seara zilei de Marţi 2 Aprilie a. c., la redacţia revistei „Realitatea Ilustrată" Str. C. Mille, 7. Concurenţii sunt rugaţi să completeze buletinul din josul acestei pagini.

Un juriu compus din cei mai competenţi maeştri de dans va alege perechea cea mai bună. **PREMIUL DE 10.000 LEI VA FI INMÂNAT IMEDIAT, CHIAR IN SEARA CONCURSULUI, PERECHEI CASTIGĂTOARE.**

Perechile trebue să se prezinte la concurs, obligatoriu, în ţinută de seară.

Perechea a doua clasată va primi un permanent de intrare gratuită, pe timp de trei luni, la toate spectacolele cinematografului „Trianon".

In această pagină: Ginger Roggers şi Fred Astaire „regele şi regina Carioci": Fred Astaire şi Ginger Roggers executând o figură din noul dans „Continental"

Bon de participare la concursul de dans

Numele dansatorilor .....

Profesiunea .....

Adresa .....

BCU Cluj / Central University Library Cluj